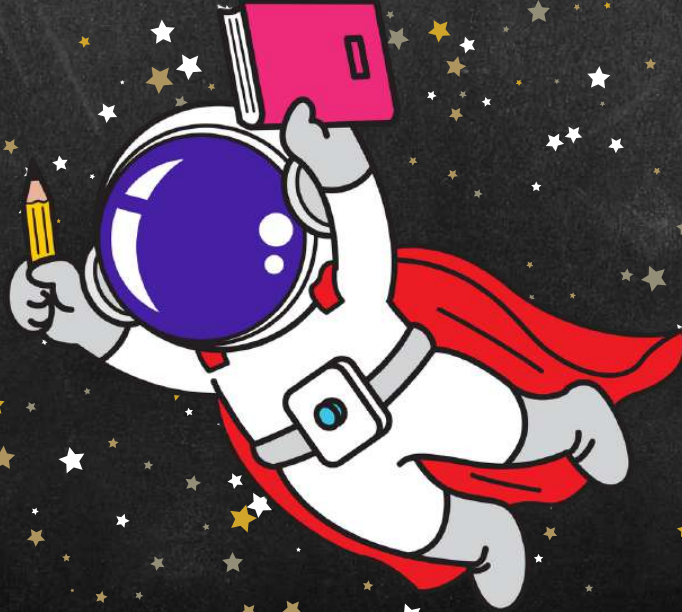

GÖKYÜZÜNE ADIM ADIM

ALİYA İZZETBEGOVİÇ İLKOKULU

Bu kitap, İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nün "GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ" Kapsamında Gaziosmanpaşa Aliya İzzetbegoviç İlkokulu Öğrencileri tarafından yazıları ve komisyonca uygun bulunan eserler alınarak hazırlanmıştır.

İmtiyaz Sahibi
Okul Müdürü
Fuat KAN

Sorumlu Müdür Yardımcısı
Abdülkadir ÇANKAYA

Editör ve Dizgi
Aydın COŞKUN
Ayşe Esra GÜL
Sinem ÖNER
Rabia ÇAY

Komisyon
Aydın COŞKUN
Ayşe Esra GÜL
Sinem ÖNER

İSTANBUL - GAZİOSMANPAŞA
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

ÖNSÖZ

Kıymetli okurlar, çocukluk dönemi bireylerin en yaratıcı ve özgür hissettikleri zaman dilimidir; bu süreçte yazma çalışmaları, çocukların iç dünyalarını keşfetmelerine ve ifade etmelerine olanak tanır. Hayal gücü, kalemin ucunda şekil alarak fantastik diyarlar, cesur kahramanlar ve eşsiz maceralar yaratır. Çocukların yazma sürecine teşvik edilmesi, onların düşünce yapısının zenginleşmesine ve dil becerilerinin gelişmesine katkı sağlar. Bu nedenle, erken yaşlarda yazmaya yönlendirilmiş çocuklar, geleceğin yenilikçi düşünürleri ve etkileyici yazarları olabilir. Çocukların hayal gücüyle beslenen hikayeleri, sadece onların değil, aynı zamanda okuyucularının da ufkunu genişleten birer penceredir.

Öğrencilerimiz, çocukluk yıllarında hayal gücünün temellerinin atıldığı önemli bir dönemden geçerken, okudukları kitaplar, dinledikleri masallar ve kurdukları hayallerle, geleceğin yazarları olma yolunda da ilham kaynağı buluyorlar. Hayal dünyasının kapılarını aralayan, hayal gücünün sınırsız olduğu bir dünyada gezinmeyi gerektiren, aynı zamanda emek ve azim gerektiren bir sanat olan yazarlık yolculuğuna çıkan öğrencilerimiz; bu süreçte kendilerini büyümlü bir dünyanın içinde buldular. Hem yazılarıyla katkı sağlayan hem de yazdıkları hikayelerine uygun görseller çizen tüm öğrencilerimize emekleri ve azimleri için teşekkürü bir borç biliyoruz.

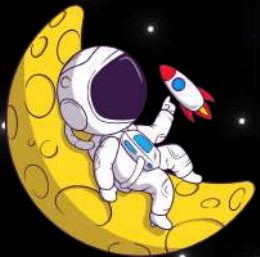

Elinizde tuttuğunuz bu eseri ortaya koymak için aylar süren bir emek harcayan minik yazarlarımız, biz öğretmenlerine de içimizdeki çocuğu tekrar keşfetme imkânı verdiler. Onların heyecanına ortak olmak, çabalarına şahit olmak, çalakalem çıktıkları bu yolda gelişimlerini takip edebilmek bizler için de paha biçilemezdi.

Şimdi ise sizlere “Geleceğin Yazarları”nın eserlerini sunmaktan büyük bir kıvanç ve gurur duyuyoruz. Umuyoruz ki ortaya koydukları eserler; ülkemizin geleceği olan evlatlarımız için ehrenizde gururlu bir tebessüm ile yer bulur ve yüreğinize dokunur...

Aydın COŞKUN
Ayşe Esra GL
Sinem NER

‘Türk milletinin geleceği, bugünkü çocuklarının doğru görüşü ve yorulmak bilmeyen
çalışma azmi ile büyük ve parlak olacaktır.’

Mustafa Kemal ATATÜRK

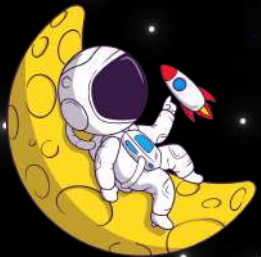
İÇİNDEKİLER

KARDAN ARKADAŞIM Elif KUL 3 /İ.....	8
SAYILAR ORTADAN KAYBOLDU Eslem SAYGIN 4/E.....	10
YILDIZLARIN RÜYASI Eymen İNCİ 4/F.....	12
KAYGI VE KISKANÇLIK Miraç AKOĞLU 3/İ.....	14
MATEMATİĞE KÜSEN SAYILAR Elif Betül CAN 4/E.....	17
ŞANSIMIZA NE GELİRSE Çınar LAYİÇ 4/F.....	20
DEDEMİN ÇİÇEĞİ Elif Rana GÜLER 3-İ.....	22
ALİCAN'IN DIŞI Zümra ÇINAR 4/E.....	24
DÜRÜSTLÜĞÜN KARŞILIĞI Yakup Emin ÖNAL 4/F.....	26
YAĞMUR'UN HATASI Ecrin ÇUKACI 3/İ.....	28
TEKNOLOJİ Yavuz TÜRK BEN 4/E.....	30
SAHIP OLDUKLARIMIZ Yusuf Ali BÜYÜKERKEN 4/F.....	32
KİTAP Ayşe Mina YAŞAR 3/İ.....	35
BULUT VE YAĞMUR Feyza HACIHAN 4/E.....	36
ECE'NİN RÜYASI Zümra Nur DOĞAN 4/F.....	38
23 NİSAN Asya HIRA 4/F.....	41
ZIP ZIP TAVŞAN, KABUKLU KAPLUMBAĞA VE MİNİK SİNCAP Eslem Sena GÜLER 3/İ.....	42
OKSİJEN VERMEK İSTEMEYEN AĞAÇLAR Arda KAYA 4/E.....	44
BAYRAM GÜNÜ İkra SİPAHIOĞLU 4/F.....	46
GÜNEŞE ALERJİSİ OLAN KAKTÜS Elif Nur ATABEY 4/E.....	48
BAHAR Mevanur ERDEM 4/F.....	50
MİNİK DOSTUM Ahu Ceren YILDIRIM 4/F.....	51

ZAMANIN BÜYÜSÜ AseI BOZOĞLU 4/E.....	52
KAR SEVİNCİ Selim Yiğit KUŞKAYA 4/F.....	55
AÇ GÖZLÜ FARE Elif Sare TAŞ 4/F.....	56
YAZ TATİLİ VE MACERA Elif Sare HACIHAN 4/F.....	57
GERÇEK EĞLENCE Hira Naz KAVAK 4/E.....	58
EV YANGINI Hüseyin Berke BATUR 4/F.....	60
SAKAR SİNCAP Miray KOÇ 4/F.....	62
BİZ KARDEŞİZ Elif Mina KÖSE 4/F.....	63
İYİLİK Elif Rima KARAGÖL 4/E.....	64
ELMA ÇEKİRDEĞİ Muhammed Emir ŞEVGİN 4/F.....	66
TESLA'NIN BOBİNİ Eymen ESEN 4/E.....	68

KARDAN ARKADAŞIM

Kışın en soğuk aylarından biriydi ve hava oldukça soğuktu. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Bu esnada ilkokul üçüncü sınıfa giden İpek, son ders zili çaldığından derse girmek için sınıfa koşturuyordu. Cam kenarındaki sırasına geçip oturan İpek, camdan yağan karı görünce içini hayalperest bir mutluluk kaplamıştı. Öyle ki öğretmen ders anlatmaya başlamıştı ama İpek, eve gidince arkadaşlarıyla nasıl oyun oynayacağını düşünmekten dersi dinlemeye odaklanamamıştı. Dersin sonunda zil çalmış sonrasında evlere dağılan İpek ve arkadaşları İpek'in evinin önünde kartopu oynayıp, kardan adam yapmışlardı. Karla oyun oynamayı, kardan adam yapmayı çok seven İpek, kardan adamı öyle güzel bir yere yapmıştı ki eve gidince de odasının penceresinden onu izleyebilecekti.

Oyun oynamayı ve hayal kurmayı çok seven İpek'in aynı zamanda çok meraklı ve düşünceli bir karakteri vardı. Dışarıda çok fazla oyun oynadığını fark edip İpek'i eve gelmesi için çağıran annesinin uyarısı üzerine İpek eve gelmiş yemek hazır olana kadar ödevini yapmak üzere odasına gitmişti. Ödevlerini bitirip, cam kenarındaki peteğin orada bulunan yatağına yatmış, dışarıdaki kardan adamı izlerken uyuyakalmıştı.

Rüyasında kendi yaptığı kardan adamın canlandığını, onunla çok güzel anlaştıklarını ve güzel oyun oynadıklarını görmüştü. Birden hava ısınıp karlar erimeye başlamıştı ve kardan adam maalesef eriyordu. Bu duruma çok üzülen İpek, arkadaşını kaybetmemek için tüm gücüyle kardan adamı birleştirip yeniden yapmaya çalıştı. Fakat ne yaparsa yapsın olmuyordu. Aniden derinlerden gelen bir ses duydu.

— İpek uyan! Gel yemek hazır.

O sırada uykudan uyanan İpek, bu sesin annesine ait olduğunu anladı. Yaşadığı her şeyin bir rüya olduğunu anlamıştı. Pencereden tekrar baktığında kendi yaptığı kardan adamı görünce sevinçten havalara uçtu.

Elif KUL 3/İ

SAYILAR ORTADAN KAYBOLDU

Mehmet derslerini çok seven ama sayılarla bir türlü anlaşılamayan bir öğrenciydi. Gece yatmadan önce aklına sayılar gelmiş keşke sayılar olmasaydı dünya ne güzel bir yer olurdu diye düşünmeye başladı. Sayıların olmadığı bir dünya hayali ile uykuya daldı.

Sabah olmuş annesi Mehmet uyandırmaya odaya gelmiş. Mehmet'i uyandırıp sayıların ortada olmadığını, okula geç kalabileceğini anlatmış. Mehmet bunu duyunca şaşırılmış. Hızlıca hazırlanmış ve okula gitmek için yola koyulmuş. Yolda giderken tüm sayıların ortadan yok olduğunu görmüş. Panoların üstündeki sayılar, dükkanların üstündeki tabelaların üstündeki sayılar ve en önemlisi sokak numaraları yokmuş. Şaşkın şaşkın etrafa bakınarak yoluna devam etmiş. Yolları hatırladığın için okula varmış. Okul bahçesine girmiş bakmış burada da sayılar yok. Sayılar mutlaka okulda olur diye düşünmüş. Mehmet için sayı demek matematik demekmiş. Mehmet bu duruma çok sevinmiş sayılar olmayınca matematik dersi işlemeyeceklerini düşünerek sınıfının yolunu tutmuş. Merdivenleri çıkmaya başlamış ama sayılar ortada olmadığı için sınıfını bulamamış. Nöbetçi öğretmenlerinin yönlendirmesiyle sınıfını bulmuş.

Sınıfını bulmuş ama bir de ne görsün? Sınıf kapısında da sayılar yokmuş. Sınıfa girmişler dersi işlemeye başlamışlar ama herkesin aklı sayılara takılmış. Sayılar olmadan zil nasıl çalacak, ne zaman eve gideceğiz diye düşünüp durmuşlar. Dersin ortasında yangın alarmı çalmaya başlamış. Mehmet o kadar çok korkmuş ki. Öğretmenleri hemen onlara acil durum kartlarını boynuna takmalarını ve sıra olmalarını söylemiş. Hemen sıra olup yangın merdivenlerinden okulu tahliye etmişler. İtfaiyeciler gelip yangını söndürmüş. İtfaiyeciler bu durumun neden ortaya çıktığını anlatmışlar. Herkes o kadar şaşırarak dinlemiş ki...

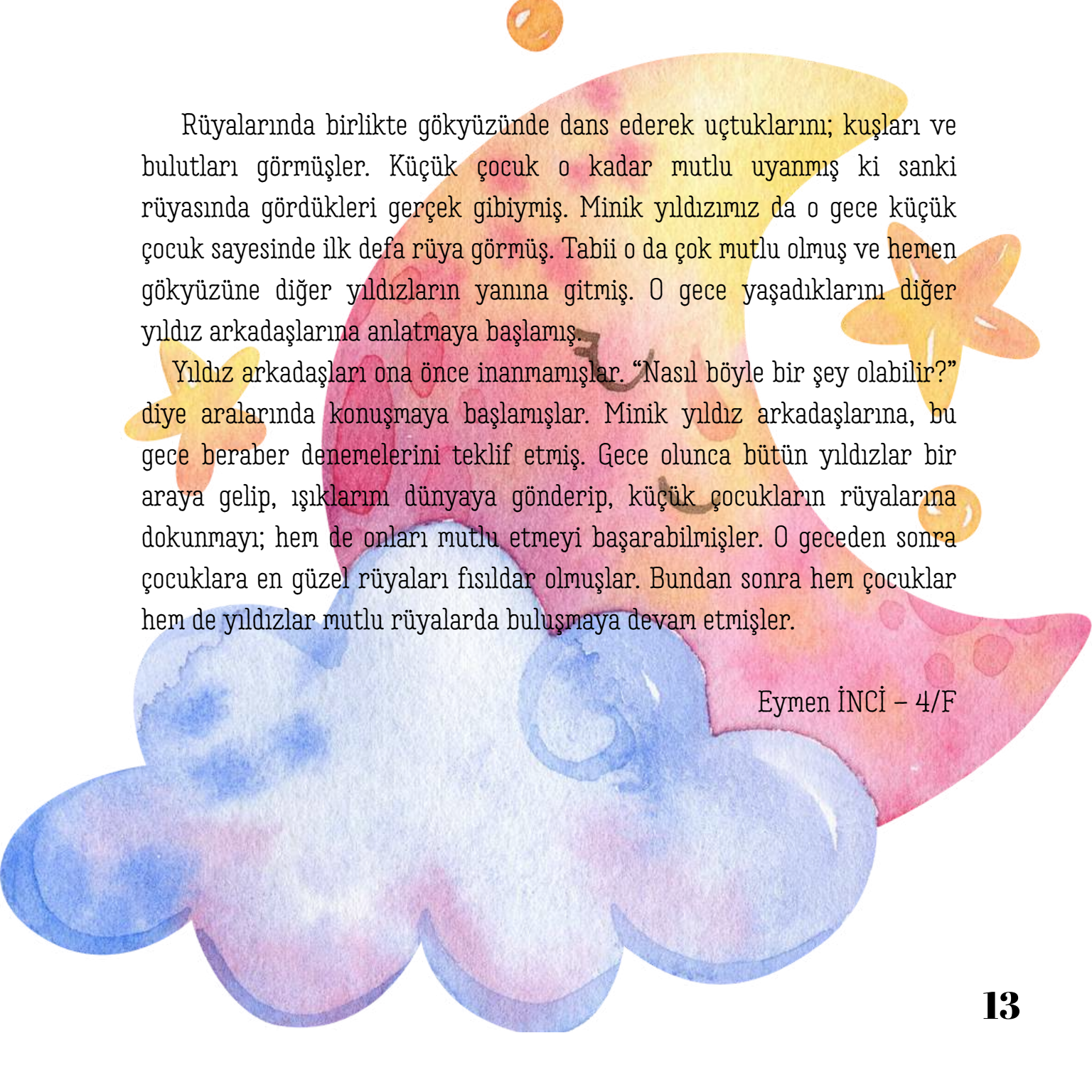
Sayılar ortadan kaybolduğu için fırının üstündeki sayılarda doğal olarak yok olmuş. Aşçı sayılar olmadığı için yanlışlıkla farklı düğmeye basmış. Bu yüzden yangın çıkmış. Mehmet sayılar olmayınca olacakları düşünüp çığlık atmaya başlamış. Kendi çığlığının sesine uyanmış. Bütün bunların hepsinin bir rüya olduğunu anlamış. İyi ki sayılar var, sayıları bundan sonra çok seveceğim diyerek yataktan kalkmış.

ESLEM SAYGIN 4-E

YILDIZLARIN RÜYASI

Bir zamanlar gökyüzünün en parlak yıldızları bir araya gelip rüya görmeyi hayal etmişler. Ama yıldızlar gökte durdukları için rüya görmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilemezlermiş. Bir gece minik bir yıldız merak içinde düşünüp durmuş. “Biz yıldızlar neden rüya göremiyoruz” diye sağa sola fırlayıp durmuş. Sonra aklına Ay Dede gelmiş. Hemen onun yanına gidip “Ay Dede! Ay Dede! biz neden rüyalar göremiyoruz?” diye sormuş.

Ay Dede minik yıldızla gülümseyerek cevap vermiş. Rüya görmek için cesaretli olman ve farklı şeyler düşünmen gerek demiş. Minik yıldız bunları duyunca o gece dünyaya inmeye çalışmış. Gökte bir damla ışık bırakıp bir evin penceresine doğru süzülüvermiş ve bir bakmış ki küçük bir çocuk yatakta uyuyor ve rüya görüyor. Minik yıldız heyecan içinde çocuğun rüyasına girivermiş. Aynı anda ikisi de rüya görmeye başlamışlar.

Rüyalarında birlikte gökyüzünde dans ederek uçtuklarını; kuşları ve bulutları görmüşler. Küçük çocuk o kadar mutlu uyanmış ki sanki rüyasında gördükleri gerçek gibiymiş. Minik yıldızımız da o gece küçük çocuk sayesinde ilk defa rüya görmüş. Tabii o da çok mutlu olmuş ve hemen gökyüzüne diğer yıldızların yanına gitmiş. O gece yaşadıklarını diğer yıldız arkadaşlarına anlatmaya başlamış.

Yıldız arkadaşları ona önce inanmamışlar. “Nasıl böyle bir şey olabilir?” diye aralarında konuşmaya başlamışlar. Minik yıldız arkadaşlarına, bu gece beraber denemelerini teklif etmiş. Gece olunca bütün yıldızlar bir araya gelip, ışıklarını dünyaya gönderip, küçük çocukların rüyalarına dokunmayı; hem de onları mutlu etmeyi başarabilmişler. O gecedan sonra çocuklara en güzel rüyaları fısıldar olmuşlar. Bundan sonra hem çocuklar hem de yıldızlar mutlu rüyalarda buluşmaya devam etmişler.

Eymen İNCİ – 4/F

KAYGI VE KISKANÇLIK

Siz kaygılarınızdan nasıl kurtuldunuz? Mert çok kaygılı bir çocuktur. Bazı durumlarda endişeleniyor, yapamam beceremem kaygısına kapılıyordu. Bazen de bu hissettiklerinden dolayı sağlıklı düşünemiyordu. Okul ara tatilinde dedesinin çiftliğine gitmeye karar verdi. Dedesiyle vakit geçirirse daha iyi hissedeceğini düşündü ve bu kararını ailesine açıkladı. Ailesi bu teklifi kabul etti ve hafta sonunda dedesinin çiftliğine doğru yola çıktılar.

Çiftlikte Mert'in ailesini dedesi ve Mert'i kuzeni Zeynep karşıladı. Dedesi; Zeynep'e, Mert'e çiftliği gezdirmesini söyledi. Orada koyunlar, kuzular, tavuklar vardı. Mert çiftliği gezerken içten içe Zeynep'i kıskanıyor. Burada dedesiyle yaşamının ne kadar güzel olabileceğini düşünüyordu ama kaygıları vardı.

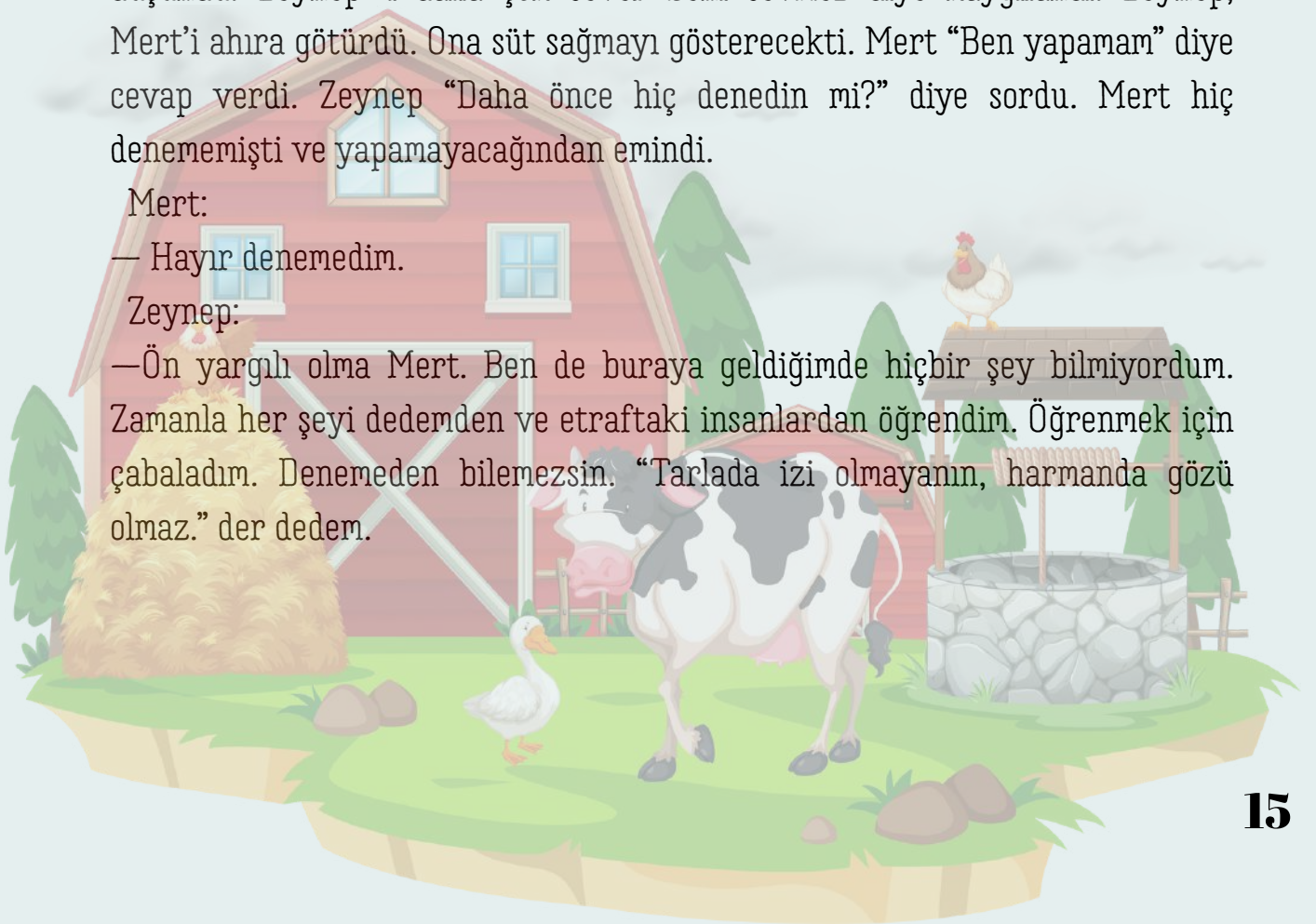
Mert koyunları otlatamam, ağaçları budayamam ve inekleri sağamam, diye düşündü. Zeynep 'i daha çok sever beni sevmez diye kaygılandı. Zeynep, Mert'i ahıra götürdü. Ona süt sağmayı gösterecekti. Mert "Ben yapamam" diye cevap verdi. Zeynep "Daha önce hiç denedin mi?" diye sordu. Mert hiç denememişti ve yapamayacağından emindi.

Mert:

— Hayır denemedim.

Zeynep:

—Ön yargılı olma Mert. Ben de buraya geldiğimde hiçbir şey bilmiyordum. Zamanla her şeyi dedemden ve etraftaki insanlardan öğrendim. Öğrenmek için çabaladım. Denemeden bilemezsin. "Tarlada izi olmayanın, harmanda gözü olmaz." der dedem.

Mert, Zeynep'in sözlerinden etkilenip yapamayacağını düşünse de denemeye karar verdi.

Zeynep ile birlikte süt sağmaya başladılar. Çalıştıkça aslında o kadar zor olmadığını fark edip kendine olan güveni arttı. Başka şeylerde denemek istedi. Süt sağdıktan sonra keçileri otlattılar, ağaçları suladılar ve tavukları beslediler. Mert çok eğlenmiş ve bir sürü yeni bilgi öğrenmişti.

Bu tatilde Mert bir şeyleri denemeden, çabalamadan başaramayacağını öğrendi. Yersiz yere kıskançlıkla Zeynep'i kıskanmıştı ama şimdi ona saygı duyuyordu. Çiftlikten ayrılma zamanı geldiğinde Mert artık daha öz güvenli ve daha mutluydu.

Zeynep'e ve dedesine bir sonraki tatilde görüşmek üzere veda etti.

Miraç AKOĞLU- 3/İ

MATEMATİĞE KÜSEN SAYILAR

Dersler ülkesinde sayılarla matematik çok iyi anlaşıyormuş. Sayılar bir gün karar alıp matematiğe küsmüşler. Matematik ne olduğunu anlamadı ve bu duruma çok üzüldü. Sayılar artık Türkçe ile yaşamaya karar vermişlerdi. Türkçe'nin yanına gidip:

— Biz seninle yaşamak istiyoruz, matematiğe küstük.

Türkçe:

—Türkçe siz matematiğe ait misiniz? Ben sizi alamam. Benim harflerim var, onları bırakamam.

Sayılar da bunun üstüne:

— Harflerde matematiğin olur. Ne olur bizi sen al, diyerek yalvarmaya başladılar.

Türkçe:

—Sizi kabul edemem. Çünkü insanlar hiçbir şeyi hesaplayamıyor. Bu yüzden sizin matematikle barışmanız gerekiyor, dedi.

Sayılar bu kararını değiştirmedi. Ve matematiğe ks kalmaya devam ettiler. Matematik ise tek başına mutlu olmaya çalışıyordu. Türkçe, matematiğin üzüldüğünü biliyordu. Aklına bir fikir geldi. Sayıların yanına gitti.

Sayılar:

— Matematik siz yokken bana şunu dedi: “Keşke sayılar benimle barışsa. Ben çok üzülüyorum, sayıları çok seviyorum. Sayılar olmadan ben tek başıma kalamıyorum”, dedi.

Türkçe söylediği yalandan dolayı çok üzülmüştü ama sayılar ve matematiğin ks olmasına dayanamıyordu, barışmalarını çok istiyordu. Sayılar Türkçe ile konuştuktan sonra matematiğin yanına gitmeye karar verdiler. Matematiğin yanına gittiler. Matematik sayıları görünce çok şaşırdı. ‘Siz neden geldiniz ki?’ dedi.

1

Sayılar:

—Senden özür dilemeye geldik. Sen bizi çok özlemişsin.
Türkçe bize öyle söyledi, dedi.

Matematik:

— Ben aslında böyle bir şey demedim. Türkçe size yalan söylemiş.

Sayılar, Türkçe'nin ne yapmaya çalıştığını anladılar.
Küsmeni kötü bir şey olduğunu anladılar. Sonra da
matematikten özür dilediler. Sayılarla matematik
mutlu mesut yaşamaya devam etti.

+

1

5

+

ELİF BETÜL CAN 4-E

5

=

6

3

=

9

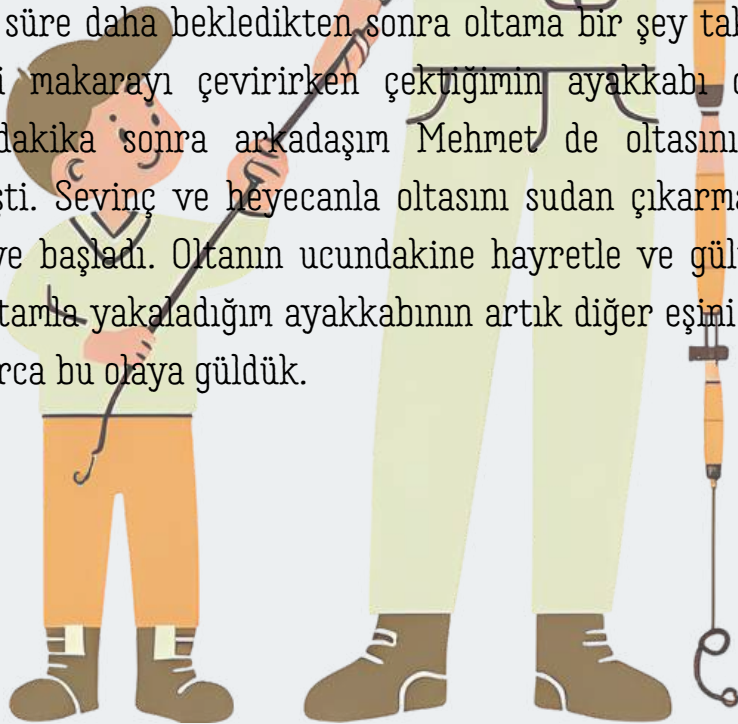
+

x

ŞANSIMIZA NE GELİRSE

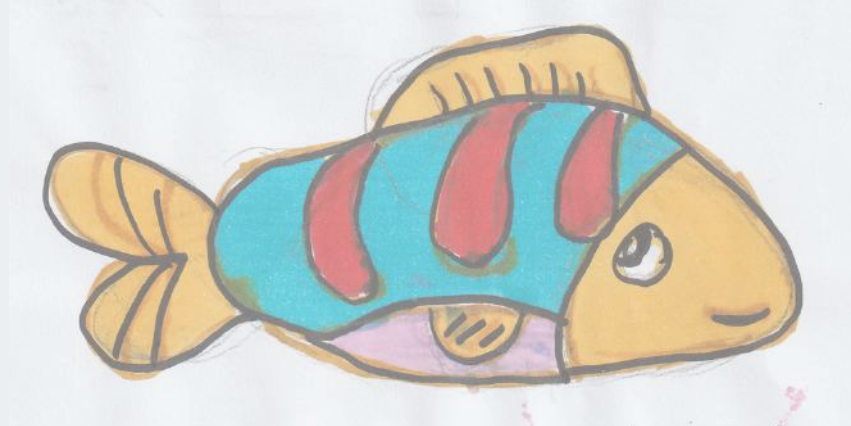
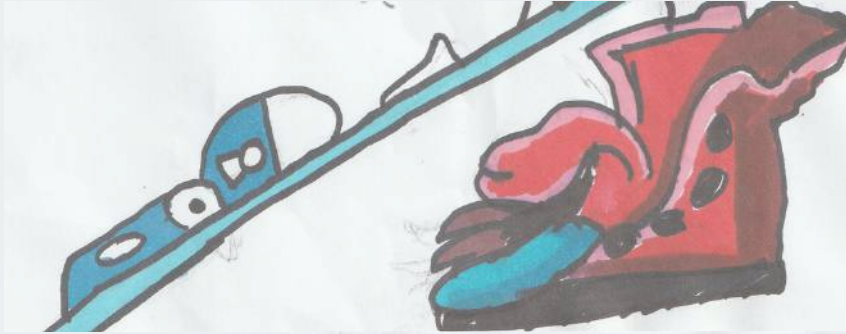
Mevsimlerden sonbahardı. Okul dönüşü babam ödevlerimi kısa sürede bitirirsem beni balık tutmaya götüreceğini söyledi. Hızlıca ödevlerimi yapıp, oltamı aldım ve heyecanla kapının önünde beklemeye başladım. İlk kez balık tutacağım için çok heyecanlıyım. Evimize yakın bir dere kenarına doğru yola çıktık. Dere kenarına vardığımızda bir de ne görelim! Sınıf arkadaşım Mehmet de babasıyla balık tutmaya gelmiş. Hızlıca arkadaşımın ve babasının yanına ilerledik. İkimiz de acaba ilk balığı kim tutacak diye iddiaya girdik. Fakat balıklar o kadar akıllıydı ki oltadaki yemi yedikten sonra kaçıyorlardı.

Bir süre daha bekledikten sonra oltama bir şey takıldığını fark ettim. Ne yazık ki makarayı çevirirken çektiğim ayakkabı olduğunu bilmiyordum. Birkaç dakika sonra arkadaşım Mehmet de oltasının ucunda bir ağırlık hissetmişti. Sevinç ve heyecanla oltasını sudan çıkarmak için makara kolunu çevirmeye başladı. Oltanın ucundakine hayretle ve gülümseyerek bakakaldık. Benim oltamla yakaladığım ayakkabının artık diğer eşimi de bulmuştuk. Hepimiz dakikalarca bu olaya güldük.

Sonrasında hepimizde bir üzüntülü ruh hali belirdi. Bize ilk başta komik gelen bu olayın aslında bir o kadar da üzücü olduğunu fark ettik. Çünkü dereler, nehirler, denizler balık yerine çöplerle doluydu. İnsanlar olarak doğaya verdiğimiz zarar bizi uzun uzun düşündürdü. Birden babamın telefonu çaldı. Arayan annemdi. Balık tutamadığımızı hissetmiş olacak ki gelirken balıkçıdan balık almamızı istedi. Biz de yolumuzun üzerinde olan ileride gördüğümüz çöp kutusuna atmak üzere elimizde iki ayakkabı ile balıkçının yolunu tuttuk.

Çınar LAYİÇ - 4/F

DEDEMİN ÇİÇEĞİ

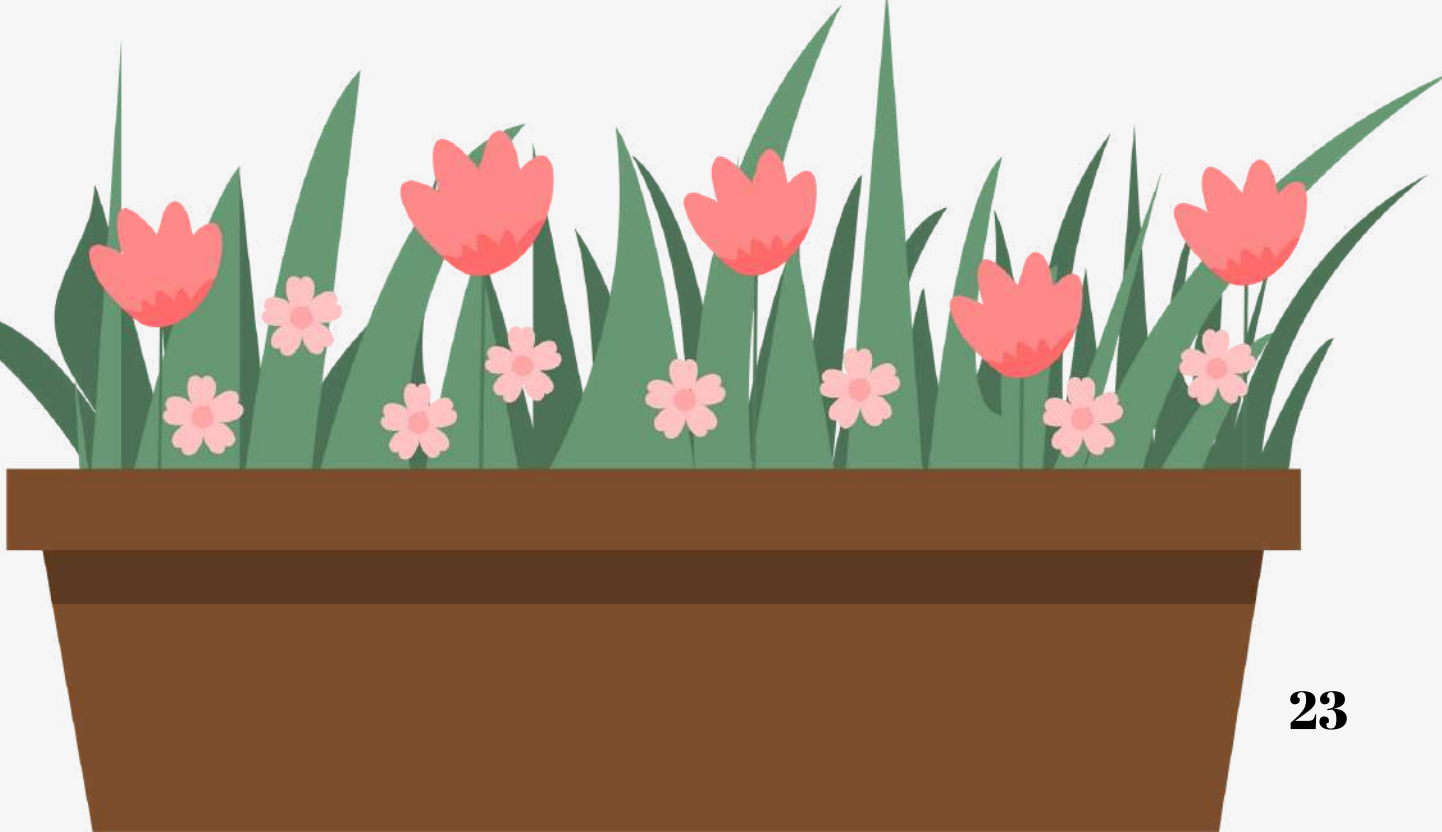
Bir gün dedem bir çiçek dikmiş çiçek o kadar güzelmiş ki her gün onunla ilgileniyormuş. Günlerden bir gün dedem süt sağmaya gitmiş. Bir de ne görsün o güzelim çiçeği solmuş. Bu duruma çok üzülen dedem üzüntüsünden kimseyle konuşmaz olmuş. Dedemin bu durumuna çok üzüldüğüm için ona yeni çiçek aldım. Gel zaman git zaman dedem ile bahçenin her yerine çiçek ekmeye başladık. Bahçemin artık eskisinden de güzel görünüyordu. Dedem ve ben çiçekleri dikerken hem güzel vakit geçirdik ve çok eğlendik. Sonra annem ve babam beni eve götürmek için geldiler. Dedemle vedalaştıktan sonra çiçekleri son kez kokladım. Bunu gören dedem çiçekleri beraberimde götürmemi istedi. Bu beni çok mutlu etmişti. Çiçekleri her gördüğümde dedemi hatırlayacaktım. Ona sarılıp çiçeklere çok iyi bakacağımı söz verdim. Bütün bir kış boyunca çiçekleri canlı bir şekilde dedeme götürebilmek için çiçeklere gözüm gibi baktım.

Yaz geldiğinde içimi büyük bir coşku kaplamıştı. Çünkü çiçekleri dedeme kavuşturacaktım. Annem ve babamla birlikte hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra yolculuğa çıktık. Yol boyunca çok heyecanlıydım.

En sonunda yolculuğumuz bitmişti ve dedemin bana verdiği çiçekleri güzel bir şekilde dedeme geri vermiştim. Çiçekleri gören dedem daha mutlu oldu ve bundan sonra artık bahçenin sorumlusu sensin dedi.

Elif Rana GÜLER 3-İ

ALICAN'IN DİŐİ

Alican'ın bu hayatta en sevdiği Şeyler Şeker, ikolata, abur cuburmuő. Her gün en sevdiği Şeyleri yiyormuő. Dişlerini ise fıralamıyormuő. Annesi onu sürekli uyarıyormuő. Sağlığımız için günde en az 2 kez diőimizi fıralamalıyız diyormuő. Alican annesinin bu uyarılarını hiç duymuyormuő, duysa bile nemsemyormuő. Onun için önemli olan Şeker ve ikolataymıő. İy ki Şeker ikolata varmış, onlar olmasa ne yaparmıő. Alican nasıl mutlu olurmuő.

Bir gece Alican diş i ağrımaya başlamış, uyuyunca geçer diye düşünmüş. Uyanmış hala diş i ađrıyormuő. Kahvaltısını etmiş, okula gitmiş, diş i ağrısı geçer diye dőnms ama geçmemiő. Okulda çok zor bir gün geçirmiő. Annesine ise haber vermek istememiş. Annesi hem kızar hem de Şeker yemesini yasaklar diye düşünmüş.

Diş doktorundan ise çok ama çok korkuyormuş. Okuldan eve gelince annesi durumu anlamış. Alican başta durumu kabul etmemiş ama sonra dişinin ağrısına dayanamamış ve dişinin dün gecedan beri çok ağrıdığını itiraf etmiş.

Annesi ile Alican Diş Doktorunun yolunu tutmuş. Alican çok korkuyormuş. Annesi ‘eğer benim sözümü dinleyip dişlerini fırçalasaydın bu durum başına gelmezdi’ demiş. Doktor Alican’ın dişine bakmış, gerekli kontrolleri yapmış. Günde en az 2 kez dişini fırçalaması gerektiğini, çok fazla şeker ve çikolata yememesi gerektiğini, diş ağrımasa bile sene de 1 kez kontrole gelmesi gerektiğini anlatmış. Alican doktoru can kulağı ile dinlemiş çünkü bir daha diş ağrısını istemiyormuş. Doktora ve annesine dişlerine çok iyi bakacağına, şeker ve çikolatayı sadece haftada bir kez yiyeceğine söz vermiş. Doktora teşekkür etmişler. Eve dönerken ilaçlarını almışlar. İlaçlarını kullanan Alican’ın ağrıları geçmiş.

Alican artık sağlıklı besleniyor, dişlerini fırçalıyor. Dişleri pasparlak parlıyor herkesin ilgisini çekiyordu. Alican bu durumdan çok memnundu.

ZÜMRA ÇINAR 4-E

DÜRÜSTLÜĞÜN KARŞILIĞI

Salih; annesi, babası ve kız kardeşiyle fakir bir mahallede yaşıyordu. Salih'in kız kardeşi hastaydı ve tedavisi için para gerekiyordu. Salih okuldan artan zamanlarda ailesine destek olmak için pazarda mendil satıyordu.

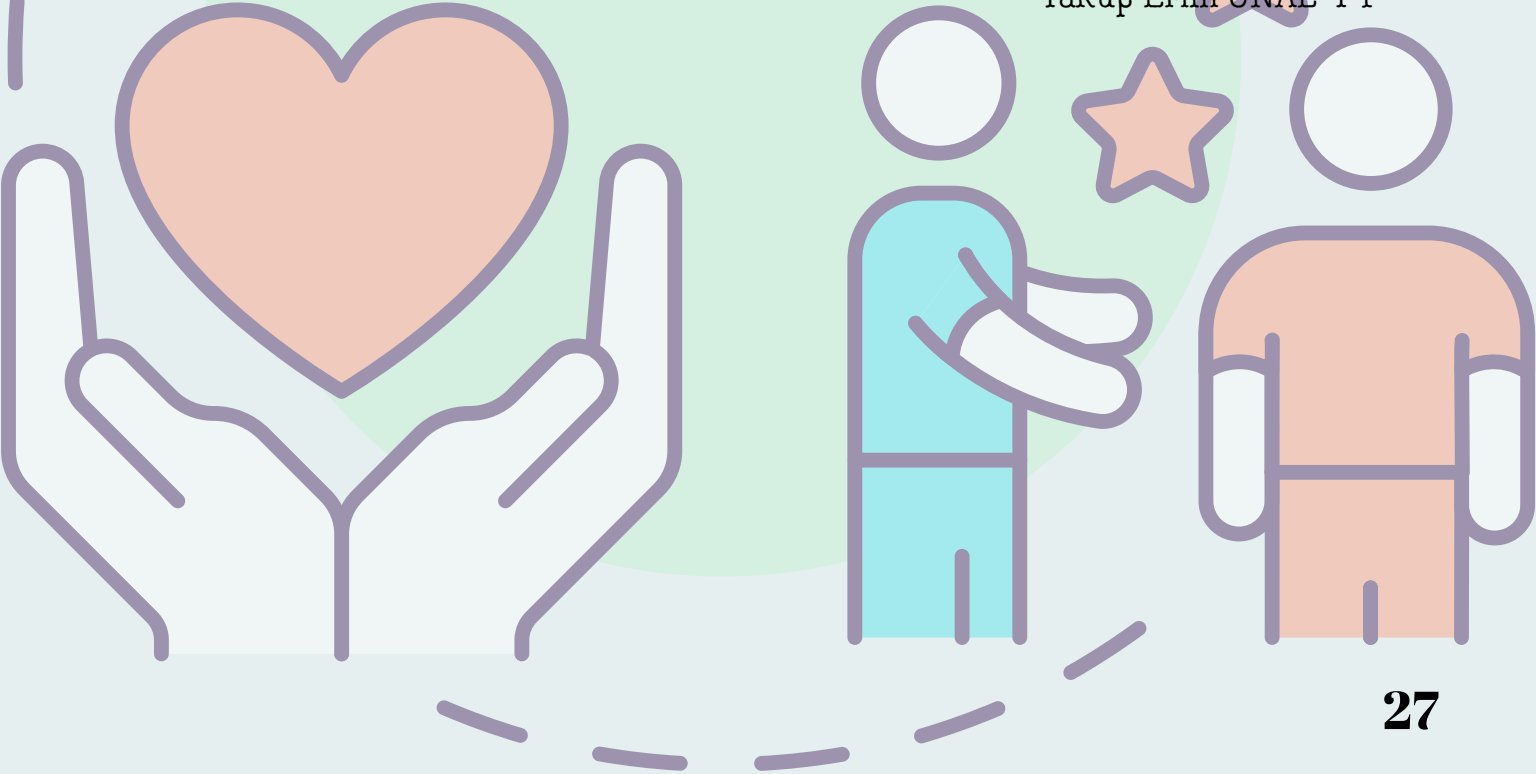
Günlerden bir gün Salih pazarda mendil satarken yerde bir cüzdan buldu. Cüzdanı açtığında içinde kardeşini tedavi ettirebilecek kadar çok para olduğunu görmüştü. Cüzdanın içinde ayrıca bir kartvizit vardı. Cüzdanın sahibine ait olabileceğini düşündü. Pazarcılardan rica ederek kartvizitteki numarayı arattırdı. Cüzdanın sahibi, cüzdanının bulunduğu çok sevinmişti. Pazara gelip Salih'i buldu ve cüzdanı ondan teslim aldı. İçini açtığında tüm parasının orada olduğunu gördü. Salih'e dürüst bir çocuk olduğu için teşekkür etti. Salih mutlu bir şekilde evine döndü.

Cüzdanın sahibi Salih'in davranışından etkilenip onu takip etti. Evini, ailesini ve yaşadığı mahalleyi gördü. Komşularından Salih'in kardeşinin hasta olduğunu öğrendi. Bu duruma üzülererek Salih'in kız kardeşini tedavi ettirmeye karar verdi. Salih ve ailesiyle konuştu.

Salih, cüzdanın sahibini karşısında görünce önce çok şaşırmış, kız kardeşini tedavi ettirmek istediğini duyduğunda çok sevinmişti. Salih ve ailesi çok mutlu olmuştu. Aylar sonra kardeşi iyileştiğinde dürüst olup cüzdanı teslim ettiği için bir kez daha dürüstlüğün yeryüzündeki en büyük erdem olduğunu anlamıştı.

Yakup Emin ÖNAL 4-F

YAĞMUR'UN HATASI

Bir cuma akşamıydı. Annesi Canan Hanım Masal ve Yağmur'u kontrol etmek için odaya yöneldi. Odadan içeri girdiğinde, Masal'ın ödev yaptığını, Yağmur'un ise hala oyun oynadığını gördü. Gördüğü olay karşısında Yağmur'a doğru yönelerek söylenmeye başladı.

—“Yağmur sen de Masal gibi ödevini bitir. Yoksa yarın seni oyun parkına götürmeyeceğim.” dedi.

Yağmur ise annesine cevap olarak şöyle dedi.

—“Off anne bugün daha günlerden Cuma. Ödevimi yarın oyun parkından geldikten sonra yaparım.” dedi.

Annesi Canan Hanım daha yüksek ses ve kızgın bakışlarla tekrardan söylenmeye başladı.

—“Peki bugünlük bunu kabul edebilirim ama yarın sabah ödevini yapmamış olursan öğlen seni oyun parkına götürmeyeceğim.” dedi.

—“Yaşasın!” diye sevinçle haykırdı Yağmur.

Sabah olduğunda kahvaltısını hızlı şekilde bitiren Yağmur evde sevinç çığlıkları atmaya başlamıştı.

—“Yaşasın sonunda oyun parkına gidebileceğim!” dedi.

Sesleri duyan Canan Hanım řu şekilde cevap verdi.

—“Hatırlıyorsun değil mi Yağmur? Dñn söz verdiğim gibi ödevini bitirmeden seni oyun parkına götürmeyeceğim.” dedi.

—“Ödevlerimin hepsini bitirdim” dedi.

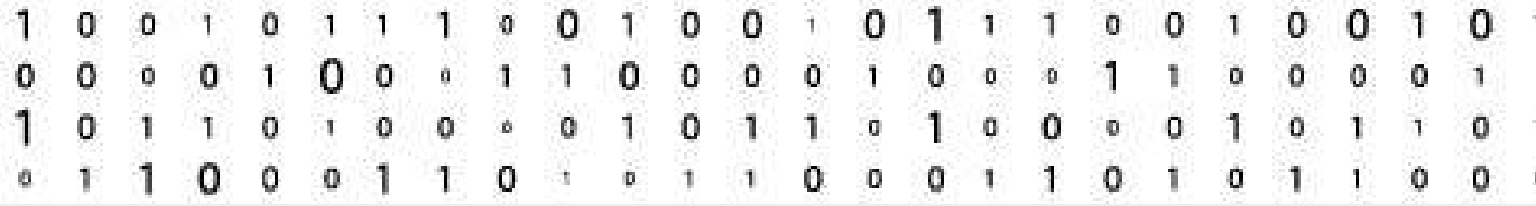
Yağmurun yalan söylediğini anlayan Masal kardeşini yalan söylememesi için uyardı. Yağmur, yalan söylediğini annesine söylememesi için eliyle kardeşinin ağzını kapattı. Durumu uzaktan gören annesi Canan Hanım uyarıcı bir tonla yağmura yaklaştı.

—“Kızım yalan söylemek çok kötü bir davranıştır. Eğer yalan söylersen kimse sana bir daha güvenmez. şimdi söz ver bana. Her ne olursa olsun bir daha yalan söylemeyeceksin.” dedi.

—“Söz veriyorum anne bir daha yalan söylemeyeceğim.” dedi.

Hatasını anlayan yağmur hemen odasına giderek ödevini bitirdi. Ödevlerini bitirmesinin ardından Canan Hanım ve kardeşi Masal ile oyun parkına gittiler. Yağmur annesi Canan hanımdan yalan söylediği için özür diledi. Annesi Canan Hanım, Masal ve Yağmur sonsuza dek yalansız bir hayatta mutlu mesut yaşadılar.

Ecrin ÇUKACI 3-İ

TEKNOLOJİ

Uzak bir kasabada yaşayan Selçuk adında bir çocuk varmış. Selçuk'un en büyük tutkusu telefonda saatlerce zaman geçirmemiş. Her gün okuldan gelir ödevlerini yapmadan telefonun başına geçer ve geçirdiği saatlerin farkına varamazmış. Bir sabah gözlerini açmış hemen eli telefonuna gitmiş. Telefonu ortada yokmuş. Anne ve babasının yanına ağlayarak koşmuş. Telefonum nerede gördünüz mü demiş. Annesi ve babası bir değişiklik yapıyoruz demiş. Bu değişiklik üç gün boyunca telefonsuz yaşamakmış. Selçuk bunu duyunca çok üzölmüş. Telefonsuz nasıl zaman geçireceğim diye düşünmeye başlamış. Babası ise bugün gerçekten çok eğleneceğiz diye açıklamış. Selçuk buna hiç inanmamış. Kendi kendine düşünmüş nasıl eğleneceğiz ki video yok, oyun yok, telefon olmadan eğlenemem ki ben diye düşünmüş.

Annesi, babası ve Selçuk hazırlanıp beraber pikniğe gitmişler. Güzel bir hava da babasıyla bisiklet sürmüşler. Selçuk'un temiz havada bisiklet sürmek çok hoşuna gitmiş. İkinci gün annesiyle beraber bütün gün yemek yapmışlar. Mis gibi yemek kokuları bütün evi sarmış. Selçuk sofranın kurulmasına yardım etmiş. Hep beraber yemek yiyip oyunlar oynamışlar.

Üçüncüyü abisiyle beraber basketbol oynamaya dışarı çıkmışlar. Selçuk eve gelince düşünmeye başlamış. Ben aslında telefon olmadan zaman geçirebiliyorum, bisiklet sürmek çok eğlenceli, basketbol oynamayı seviyorum demiş. Selçuk bu üç günde eskiden yaptığı etkinliklerine kadar sevdiğini hatırlamış. Telefonunu düşünmek yerine dışarıda ne zaman oynayabilirim? Nasıl oynayabilirim? Sadece bunları düşünmeye başlamış. Ailesi ise bu durumdan oldukça memnunmuş. Selçuk'un dışarıda oyun oynaması için ve sosyalleşmesi, gelişmesi için her şeyi yapıyorlarmış. Selçuk telefonu bıraktığından beri daha arkadaş canlısı, daha sosyal bir çocuk olmuş. Selçuk'un ailesi onu hiç ihmal etmiyor ve sosyalleşmesine yardımcı oluyorlarmış.

Selçuk telefonu ile vakit geçirse bile gerçek hayatını ihmal etmemeyi öğrenmiş. Dışarıdaki hayatından da oldukça memnunmuş.

YAVUZ TÜRK BEN 4-E

SAHİP OLDUKLARIMIZ

Bir zamanlar, güzel bir ormanda yaşayan bir maymun ailesi varmış. Baba maymunun adı Kaya, anne maymun adı Yonca, çocuklarının ismi de Güneşmiş. Güneşin en çok sevdiği şeylerden birisi ağaçtan ağaca sallanırken diğer hayvanları izlemekmiş. Farklı hayvanların, farklı özellikleri hep ilgisini çekiyormuş. Bununla da kalmayıp o özelliklerin kendisinde olmadığı için üzüntü duyuyormuş. Örneğin Kaplumbağayı izlerken “Onun, ne güzel tehlikelerden koruyan sağlam kabuğu var. Ama benim yok.” dermiş.

Kartalı seyrederken “Onun ne kadar güzel kanatları var. Ama benim yok.” dermiş.

Panteri izleyip “Onun ne güzel pençeleri var, ama benim yok” dermiş.

Yine böyle bir günün akşamında kendi kendine düşünürken annesinin dikkatini çekmiş. Annesi ona;

— Ne oldu kızım? Ne düşünüyorsun böyle, dalgın dalgın?

— Annecim bütün hayvanların bir özelliği var. Kaplumbağanın bir kabuğu, kartalın kanatları, panterin pençeleri, kirpinin dikenleri, keçinin boynuzu var. Ve daha neler neler... Ama bunların hiçbirisi bende yok. Ne kadar şanssız bir hayvanız böyle değil mi?

Annesi gülümsemiş.

— Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

— Evet böyle düşünüyorum haksız mıym yani?

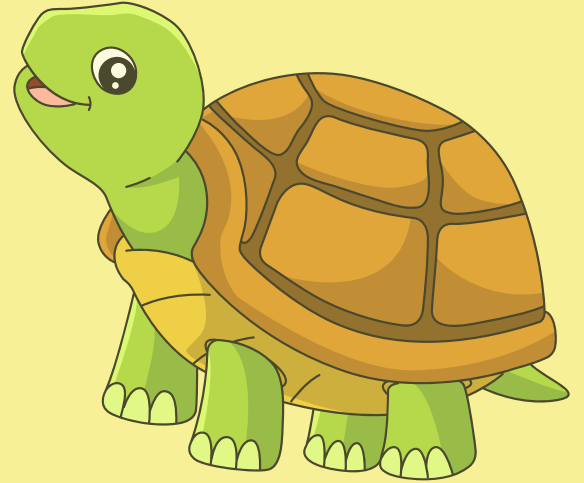
— Bak istersen şöyle yapalım. Arkadaşlarını davet et bu akşam bizim ağacın önüne gelsinler, sohbet edelim. Bakalım onlar bu özellikler hakkında ne düşünüyorlar. Tamam demiş Güneş...

Akşam olup toplandıklarında ve biraz sohbet ettikten sonra Güneş'in annesi seslenmiş.

“Çocuklar hepinize bir şey söylemek istiyorum” demiş ve Güneş'in arkadaşlarına, Güneş'in onların özellikleri hakkında kendisine söylediklerini anlatmış.

Kaplumbağa;

— Şaşkın maymun, sen sırtında kocaman bir kabuğu taşımanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Elbette kabuk beni birçok şeyden koruyor. Ama ne isterdim biliyor musun? Senin gibi hızlı bir şekilde ağaçlara tırmanabilmek isterdim demiş.

Kirpi lafa girmiş.

— Evet evet. Sırtımdaki dikenler benim için güçlü bir savunma ama ne yalan söyleyeyim. Senin daldan dala zıplayabilmen bence daha iyi.” demiş.

Panter gülümsemiş.

— Pençelerimden memnunum ama yerde gezen kral gibiyim. Hiçbir zaman senin gibi ormanı tepeden izleyemeyeceğim. Ayrıca en iyi muzların ağacın tepesinde olduğunu bilmiyorum sanma.

Güneş bu duyduklarına çok şaşırmış.

— Ne yani siz de benim özelliklerimin kendinizde olmasını mı istiyordunuz?

Güneşin arkadaşları hep bir ağızdan “Evet!” demişler.

Güneş annesine bakıp gülümsemiş, annesi de Güneş’e bakıp gülümsemiş.

Annesi:

—Güzel yavrum genelde herkes kendinde olmayanı ister. Ve elde edemeyeceği sürece üzülür. Halbuki herkesin sahip olduğu bazı şeyler vardır. Önemli olan sahip olduğun şeylerin farkında olup, değerini bilmektir.

Yusuf Ali BÜYÜKERKEN - 4/F

KİTAP

Kitapsın sen,
Bilgi öğretirsin
Öğretmenimizden sonra
Sen gelirsın aklımıza.

Bir sürü türün var;
Hikâye, şiir, roman
Hepsine güler eğleniriz
Çünkü biz kitap severiz.

Bilgi dolu kitaplar
Hepsine ihtiyacım var,
Kitap demek sevgi demek,
İyi ki varsın canım kitabım.

Ayşe Mina YAŞAR - 3/İ

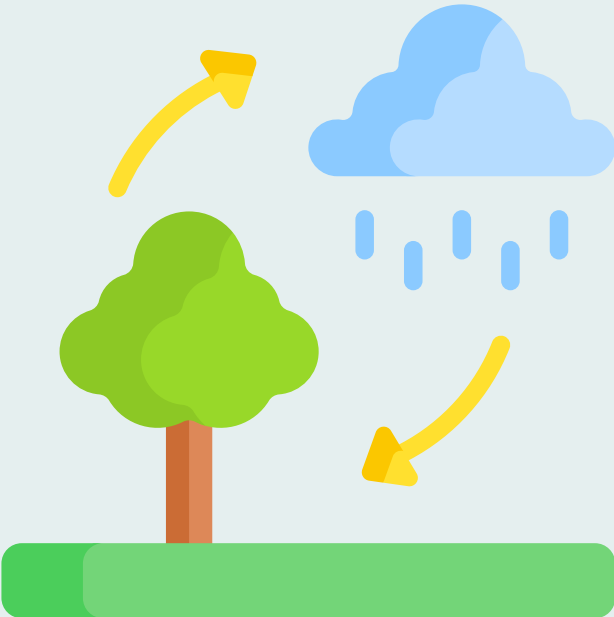
BULUT VE YAĞMUR

Şimşek ülkesinde bembeyaz bir bulut, yağmur damlalarıyla yaşırdı. Pamuk gibi yumuşacık ve huzurluydu. Yağmur damlalarıyla olduğu için o kadar mutluydu ki yağmur damlalarını çok seviyordu. Yağmur damlaları ise bu durumdan hiç hoşnut değildi. Onlar yağmur olup yağmak istiyordu. Birlikte karar alıp bulutla konuşmaya karar verdiler. “Sen hep bizi tutuyorsun, bizi hiç bırakmıyorsun, biz yağmur olup yağmak istiyoruz. Toprağa ve bitkilere can suyu olmak istiyoruz. Sen bize izin vermiyorsun” diye sitem ettiler. Bulut “ben sizi bırakmak istemiyorum hep birlikte çok mutluyuz” dedi. Yağmur damlaları o kadar ısrarla yağmur olup yağmak istediklerini anlattılar ki. Bulut yağmur damlalarını dinledikçe onlara hak verdi. En sonunda dayanamayıp onları bıraktı.

Damlalar buluttan ayrılp yağmaya başlarken çok eğlendiler. Toprağa dokundular, çiçeklerin üstüne düştüler. Toprak damlalarla canlandı, çiçekler kendilerine geldi, insanlar sevinç içinde şemsiyelerini açtılar. Çocuklar yağmur suları içerisinde dans ettiler.

Bulut gökyüzünden yağmur damllarına baktı ve aşağıda herkesin çok mutlu olduğunu fark etti. Bırakmak bazen iyi bir şeydir diye düşündü çünkü o damllar su döngüsünü tamamladığında tekrar bana dönecek diye düşündü. Su döngüsü tamamlandığında hep birlikte olacağız diye sevindi.

FEYZA HACIHAN 4-E

ECE' NİN RÜYASI

Ece, kanatlı tek boynuzlu atları çok seven ve onları her gece rüyasında görmeyi dileyen tatlı mı tatlı bir kızmış. Ailesiyle birlikte küçük bir kasabada yaşamış. Bir gece uykusunda gerçekten dilediği rüyayı görmüş. Çok güzel bir rüyaymış. Her yerde pembe bulutlar ve pembe zemin varmış. İlk başta inanamamış ama sonradan bunun bir rüya olduğunu anlamış. Önce evin her tarafını kolaçan etmiş ama etraf o kadar güzelmış ki şaşkınlıktan kendini alamamış.

Sonra kanatlı tek boynuzlu bir at görmüş. Neredeyse sevinçten havalara uçacaktı. Sonra tek boynuzlu kanatlı at Ece'nin yanına gelmiş. Ece, tek boynuzlu atın yelelerini sevip üzerine binmiş. At o kadar uysalmış ki birbirlerine hemen uyum sağlamışlar. Sonra at yükselmiş ve uçmaya başlamışlar. Ece o kadar eğleniyormuş ki bu rüya hiç bitsin istemiyormuş. Bir süre daha uçtuktan sonra aşağı inmişler ve tek boynuzlu kanatlı at birden konuşmaya başlamış.

— Merhaba Ece! Benim adım Gökkuşağı.

Ece, "Adımı biliyor muydun?" diye sormuş.

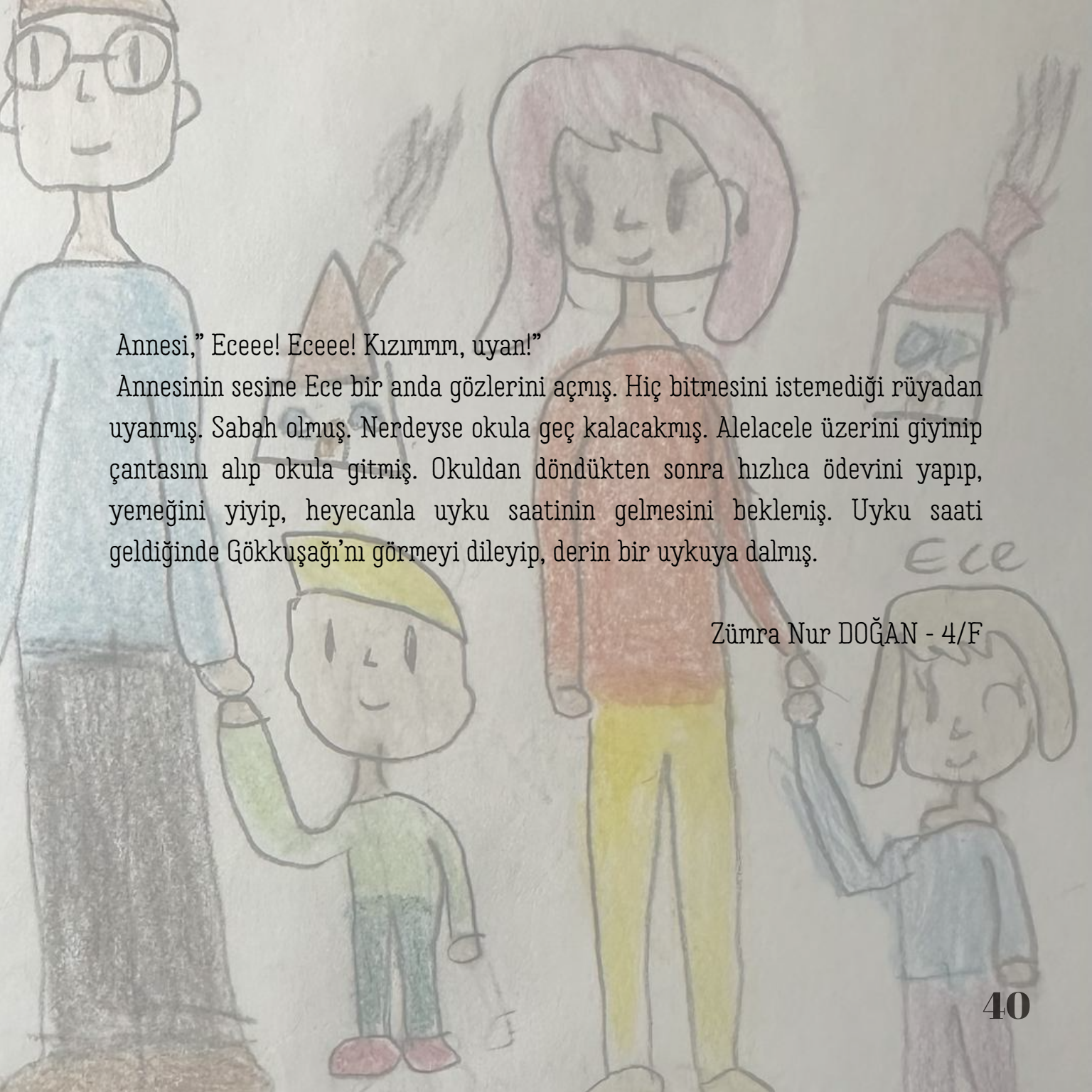
Gökkuşığı,” Elbette biliyorum!” diye cevap verdi.

Sonra hiç beklenmedik bir şey olmuş. Gökkuşığı’nın arkadaşları da onların yanına gelmiş. Meğer Gökkuşığı yalnız değilmiş. Rengarenk arkadaşları varmış. Ece hepsiyle tek tek tanışmış. İsimleri: Pofuduk, Huysuz, Bilge ve Çimen’miş.

Gökkuşığı,” Rüyalarında bana seslendiğini duymuştum. Seninle konuşmadan önce beklediğim çocuğun sen olup olmadığını gözlemledim.” demiş. Ece,” Beklediğin çocuk ben isem dileğim gerçek oldu. Artık arkadaş olabilir miyiz?” diye sormuş. Beraber oyun oynayacakken Ece birden annesinin sesini duymuş.

Annesi,” Eeeee! Eeeee! Kızımın, uyan!”

Annesinin sesine Ece bir anda gözlerini açmış. Hiç bitmesini istemediği rüyadan uyanmış. Sabah olmuş. Nerdeyse okula geç kalacaktı. Alelacele üzerini giyinip çantasını alıp okula gitmişti. Okuldan döndükten sonra hızlıca ödevini yapıp, yemeğini yiyip, heyecanla uyku saatinin gelmesini beklemiş. Uyku saati geldiğinde Gökkuşuğu'nı görmeyi dileyip, derin bir uykuya dalmış.

Zümra Nur DOĞAN - 4/F

23 NİSAN

Baharın mutlu günü,
Yurdumun kutlu günü,
Neşelerin düğünü,
Güzel 23 Nisan!

İnanarak yürekten,
Hız aldık Atatürk'ten,
Bizi ona yükselten,
Bir el 23 Nisan!

Asya HIRA - 4/F

ZIP ZIP TAVŞAN, KABUKLU KAPLUMBAĞA VE MİNİK SİNCAP

Çok uzak diyarlardan birinde, gökyüzünün masmavi, yeryüzünün ise yemyeşil olduğu bir ormanda yaşayan Zıp Zıp Tavşan ve Minik Sincap bir gün beraber gezmeye çıkmışlar. Minik Sincap kayaya benzeyen bir şey görmüş ve Zıp Zıp

Tavşan'a:

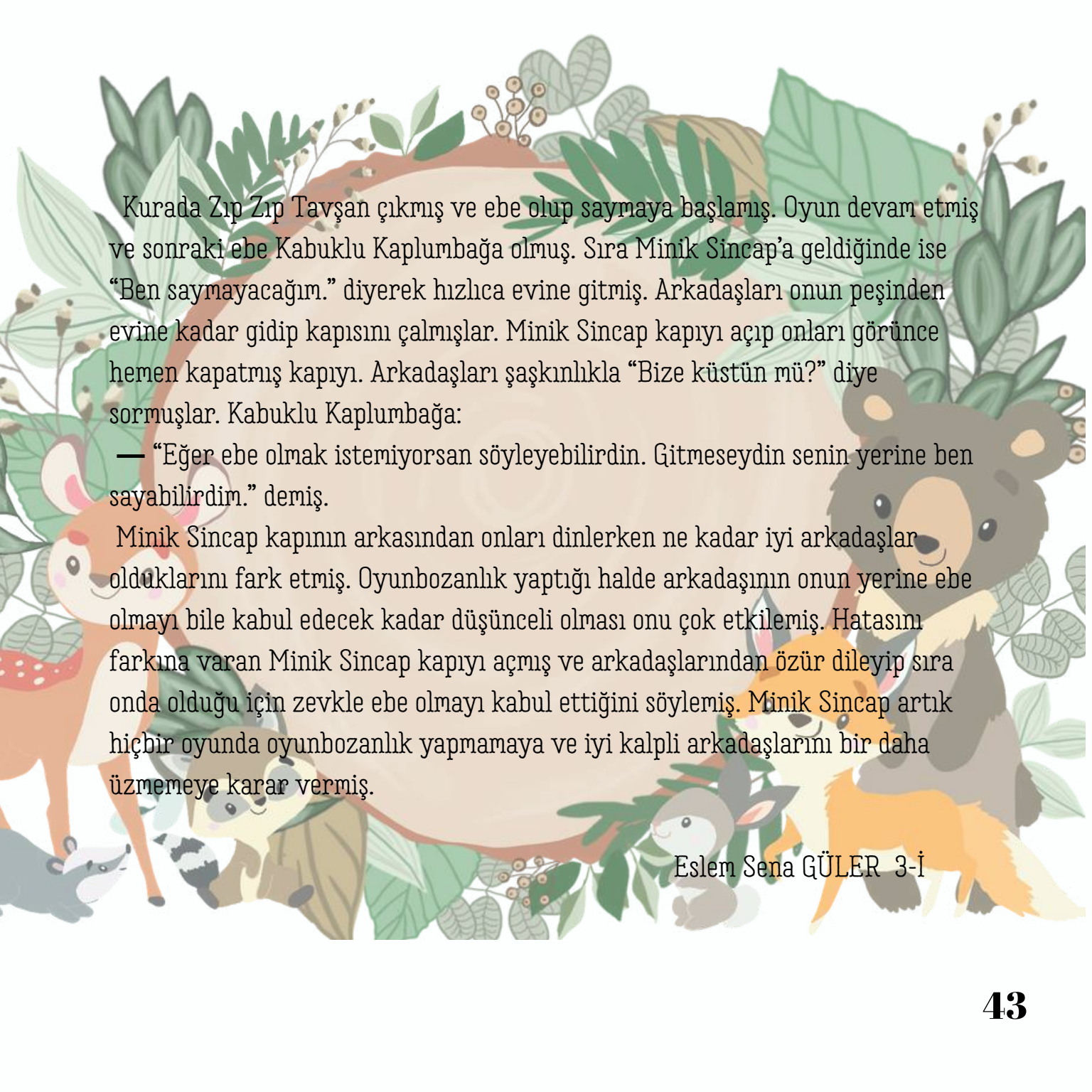
- “Zıp Zıp Tavşan bu nedir böyle? Çok komik görünmüyor mu?” dedi.
- “Sana komik görünmüş olabilir ama o benim arkadaşım Kabuklu Kaplumbağa” demiş.

Minik Sincap “Özür dilerim Zıp Zıp. Kabuklu Kaplumbağa senden de özür dilerim. Benim adım Minik Sincap. Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Minik Sincap'ın özrünü kabul eden ama bir daha böyle davranmamasını uman

Zıp Zıp Tavşan ile Kabuklu Kaplumbağa beraber oyun oynamaya karar vermişler. Hangi oyunu oynayacaklarına karar vermeye çalışırken Zıp Zıp

Tavşan ve Minik Sincap aynı anda “Saklambaç” diye bağırılmışlar. Ebeyi belirlerken haksızlık olmasını istemedikleri için de aralarında kura çekmişler.

Kurada Zıp Zıp Tavşan çıkmış ve ebe olup saymaya başlamış. Oyun devam etmiş ve sonraki ebe Kabuklu Kaplumbağa olmuş. Sıra Minik Sincap'a geldiğinde ise “Ben saymayacağım.” diyerek hızlıca evine gitmiş. Arkadaşları onun peşinden evine kadar gidip kapısını çalmışlar. Minik Sincap kapıyı açıp onları görünce hemen kapatmış kapıyı. Arkadaşları şaşkınlıkla “Bize küstün mü?” diye sormuşlar. Kabuklu Kaplumbağa:

— “Eğer ebe olmak istemiyorsan söyleyebilirdin. Gitmeseydin senin yerine ben sayabilirdim.” demiş.

Minik Sincap kapının arkasından onları dinlerken ne kadar iyi arkadaşlar olduklarını fark etmiş. Oyunbozanlık yaptığı halde arkadaşının onun yerine ebe olmayı bile kabul edecek kadar düşünceli olması onu çok etkilemiş. Hatasını farkına varan Minik Sincap kapıyı açmış ve arkadaşlarından özür dileyip sıra onda olduğu için zevkle ebe olmayı kabul ettiğini söylemiş. Minik Sincap artık hiçbir oyunda oyunbozanlık yapmamaya ve iyi kalpli arkadaşlarını bir daha üzmemeye karar vermiş.

Eslem Sena GÜLER 3-İ

OKSİJEN VERMEK İSTEMEYEN AĞAÇLAR

Sıcak yaz ayında kent ormanındaki ağaçlar için sıradan bir gündü. Günün ilerleyen saatlerinde ba larına geleceklerden habersizlerdi. O gün ormana piknik yapmak için gelen bir aile mangalı s nd rmedikleri için ufak bir yangına neden olmuşlardı. Ormandaki ağaçlar insanların sorumsuzluğundan bıkmı lardı. İnsanlar hem sorumsuz hem de çok pislerdi. Ormana piknik yapmaya gelip çöplerini yere atıyorlar, yaktıkları ate leri s nd rm yorlardı. Dünyanın sadece kendileri için var olduğunu düşünüyorlardı. Ağaçlar artık bu durumdan bıkmı lardı. Hayatta olan ağaçlar çok  z lm   i lerdi ki kötü kalpli insanlar yüzünden artık oksijen vermek istemiyorlardı. Bu yüzden daha az oksijen üretmeye ba ladılar. Çiçekler yavaş yavaş solmaya ba ladı. Ormanda yaşayan hayvanlar daha az hareket etmeye ba ladılar.

Günler sonra ormana piknik yapmaya gelen Arda ailesi gördüklerine çok şaşırdı. Onlar piknik için gelmişlerdi ama piknik yapılacak yeşil alan yokmuş. Ormanı dikkatlice incelediler. Ormanın rengi solmuştu. Piknik yapmaya gelen diğer aileler ile konuşup orman için ne yapabiliriz diye düşündüler. Hemen çevredeki çöpleri toplamaya başladılar. Çiçeklere su verdiler. Hayvanlara su kapları hazırladılar. Arda babası ile çiçek tohumlarını toprağa ektiler. Çevremizi temiz tutmalıyız. Ormanda yaşayan tüm canlıları korumalıyız. Oksijen ihtiyacımız için ağaçlarımızın kıymetini bilmeliyiz. Pikniğe gelen aileler çevremizi koruma konusunda herkesi uyarmalıyız diye anlaşma yaptılar.

Ağaçlar yaşanan duruma çok sevinip tekrardan oksijen vermeye başladılar.

ARDA KAYA - 4/E

BAYRAM GÜNÜ

İnci 8 yaşında neşeli ve çok tatlı bir çocuktur. O sabah çok daha neşeli ve mutlu bir güne uyanmıştı. Çok heyecanlıydı çünkü bugün bayram günüydü. Tüm çocuklar gibi İnci de şeker bayramını çok severdi.

İnci yatağından kalktı ve mutlulukla annesine “günaydın” dedi. Gözleri babasını aradı ama göremedi çünkü evde yoktu. Annesine babasının nerede olduğunu sordu. Annesi, İnci’ye babasının bayram namazına gittiğini biraz sonra eve geleceğini söyledi. Babası geldiğinde hep birlikte kahvaltı yapacaklardı. İnci kahvaltı hazırlayan annesine yardım etmeye başladı. Annesi ile birlikte kahvaltı hazırladılar. O sırada kapı çaldı gelen babasıydı İnci mutfaktan koşarak kapıyı açmaya gitti. Babasına “hoş geldin babacığım” dedi. Hep birlikte kahvaltılarını yaptılar. İnci çok mutluydu çünkü bayramlaşmak için akrabalarına gideceklerdi. Kahvaltısını bitirdi ve odasına gitti. Yeni aldıkları bayramlıklarını giydi. Annesi İnci’nin saçını topladı ve çok sevdiği tokasını taktı. Herkes hazırlandıktan sonra evden çıktılar. İlk önce dedesini ziyarete gittiler. İnci dedesinin elini öptü ve bayramını kutladı. Dedesi İnci’ye bayram harçlığı da vermişti. İnci dedesiyle oyunlar oynadı, şakalaştı, güzel vakit geçirdiler. Sonra da diğer akrabalarını ziyarete gittiler.

Halası, teyzesi, kuzenleriyle de bayramlaştılar. İnci kuzenleri ile birlikte vakit geçirmeyi seviyordu. Teyzesinin evinin karşısındaki parka gitmek istediler. Anne ve babasından izin alarak parka gitmek için hazırlandılar. Parkta İnci kaydıraktan kayıyor, salıncakta sallanıyor, kuzenleriyle oyun oynuyor, eğleniyorlardı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar bile. Akşam olmuştu. Parktan eve geldiler. Artık kuzenleriyle de ayrılma zamanı gelmişti. Vedalaştıktan sonra evlerine doğru yola çıktılar.

İnci çok güzel bir bayram günü geçirdiği için çok mutluydu. Parkta oynarken çok yorulmuştu ama bu tatlı bir yorgunluktu. Mutlu bir şekilde yatağına yattı ve hep birlikte geçirdikleri keyifli anları düşünerek uykuya daldı.

İkra SİPAHİOĞLU - 4/F

GÜNEŞE ALERJİSİ OLAN KAKTÜS

Elif çiçekleri çok seven bir kızmış. Kaktüslere bayılırmış. Odasında minik minik kaktüsleri varmış. Annesi ile okuldan eve dönerken çiçekçinin camında boynu bükük bir kaktüs görmüş. Bu kaktüs benim olmalı diye düşünmüş. Annesine biriktirdiği harçlıkları ile bu kaktüsü almak istediğini söylemiş. Çiçekçinin içine girmişler kaktüsü almak istediklerini söylemişler. Çiçekçi abi kaktüsü satmak istememiş. 'Sana başka kaktüs vereyim onun boynu bükük, rengi soluk, farklı bir kaktüs satayım sana ' demiş. Elif ısrarla 'ben o kaktüsü çok sevdim onu istiyorum' demiş. Satıcı abi en sonunda dayanamayıp kaktüsü satmaya ikna olmuş. Elif bu duruma çok sevinmiş. Harçlıklarından kaktüsün parasını ödemiş. Elinde kaktüsü ve annesi ile evin yolunu tutmuş.

Elif yeni aldığı kaktüsüne 'Parla ' ismini vermiş. Ve onu heyecanla odasına götürmüş. Camın kenarına yürüyüp diğer kaktüslerin yanına yeni aldığı kaktüsünü yerleştirmiş. Elif'in kocaman camları olan, bol güneş alan kaktüslerin çok sevdiği bir odası varmış. Bütün kaktüsler bu odaya bayılıyormuş. Parla'nın bu odayı çok seveceğini düşünmüş.

Günler geçmiş. Parla günden güne daha çok soluyormuş. Elif bu duruma hem üzüyor hem **sinir** oluyormuş. Bir kaktüsün isteyeceği her şey varmış bu odada ama neden Parla sürekli soluyormuş. Elif bir sinirle sen artık cam kenarında olmamalısın diğer kaktüslerin yanında solgun görünüyorsun diyerek Parla'yı kütüphanesine kitapların yanına koymuş. Kütüphane gölgede kalıyormuş, gün boyunca hiç güneş ışığı almıyormuş. Elif Parla ile artık ilgilenmiyormuş, cam kenarındaki kaktüsleri ilgileniyormuş, onlara güzel sözler söylüyormuş.

Haftalar sonra kütüphanesinden kitap almak istediği sırada gördükleri karşında çok şaşırmış. O da ne Parla çiçek açmış. Hemen annesini çağırmış. Annesi de bu duruma çok şaşırmış. Elif ve annesi düşünmeye başlamışlar. Parla gölgede ne kadar büyümüş, rengi yerine gelmiş hatta çiçek açmış. Bu nasıl mümkün olur diye araştırma yapmaya başlamışlar ama bir cevap bulamamışlar. Elif en sonunda Parla'nın Güneş'e alerjisi olabileceğini düşünmüş, yoksa bu olanların başka bir açıklaması yokmuş. Parla artık gölgede, Güneş'ten uzakta mutlu mesut yaşamaya devam etmiş.

ELİF NUR ATABEY 4-E

BAHAR

Güzel bahar,
Ne güzeldir o bahar,
Çiçeklerin açtığı, çimlerin yeşerdiği,
Papatyaların açtığı güzel bahar.

Güzel bahar,
İçimi ısıtan,
Mis gibi kokan,
O güzel bahar.

Güzel bahar,
Çocukların oyun oynadığı,
Kahkahaların yayıldığı,
Kuşların cıvıladığı,
O, güzel bahar.

Mevanur ERDEM - 4/F

MİNİK DOSTUM

Güneşli bir bahar günü Ayşe adında küçük bir kız parkta dolaşıyordu. Yakınlardan bir ses duydu. Çevresine bakındı ve ağacın altında yatan bir kuş gördü. Kuşa yaklaştığında kanadının yaralı olduğunu gördü. Hemen gözleriyle bir karton koli aramaya başladı. Biraz ileride boş koliler olduğunu gördü. Hemen gidip kolilerden birini aldı ve yaralı kuşu kutunun içine yerleştirdi. Daha sonra eve doğru yürümeye başladı.

Eve vardığında annesi Ayşe'yi şaşkınlıkla karşıladı. Ayşe yaralı kuşu kendi odasına götürdü ve önce kuşun gagasını temizledi. Daha sonra ecza dolabından bulduğu sargı beziyle kuşun yarasını sardı. Ayşe bir hafta boyunca kuşunu bulgur ve kuş yemleriyle besledi.

Ayşe bir sabah uyandığında artık kuşunun evi olan, onun için hazırladığı kolinin boş olduğunu gördü. Çok endişelendi ve evin içinde kuşunu aramaya başladı. Annesi Ayşe'nin odasına gelip baktığında camın açık olduğunu gördü. Kuşun uçup gittiğini tahmin ederek Ayşe'ye kuşunun artık iyileşip ait olduğu yere yani doğaya döndüğünü söyledi. Ayşe o an bu duruma çok üzülse de içten içe minik dostunun iyileşmesine sevinmişti.

Ahu Ceren YILDIRIM- 4/F

ZAMANIN BÜYÜSÜ

Yemyeşil doğası ve sakin havasıyla ünlü küçük bir kasaba varmış. Bu kasabada Mehmet adına çok meraklı bir çocuk yaşarmış. Mehmet yaşatlarına göre çok fazla soru soran, her şeyin ardındaki gizemi çözmeye çalışan bir çocukmuş.

En çok merak ettiği şeylerden biriye zamanmış zamanın nasıl işlediğini, neden bazen çok yavaş, bazen de çok hızlı geçtiğini anlamıyormuş. Mehmet sık sık zaman nedir, neden geçiyor, zamanı durdurabilir miyiz diye sorular sorarmış. Bu sorular onu sürekli düşündürür cevaplarını bulmaya çalışırmış.

Mehmet ile annesi kütüphaneye gitmiş. Raflarda kitaplara bakarken gözleri rafın köşesindeki eski bir kitabı hafta kalmış. Kitap diğerlerinden farklıymış. Kapağı yırtık, cildi eskimiş püskürtmüş... Kitabın kapağında altın harflerle ZAMAN yazıyormuş. Mehmet'in en merak ettiği konu zaman olduğu için kitabı ödünç almak istemiş. Kütüphane görevlisinden yardım istemiş, görevli Mehmet'e kitabı vermiş. Kitabı ödünç alma işlemlerini tamamlayan Mehmet annesi ile evin yolunu tutmuş. Çok heyecanlıymış. Eve girer girmez hemen kitabı okumaya başlamış. Günler geçmiş Mehmet kitaptaki bilgileri anlamaya çalışıyormuş ama zamanı anlamak zormuş.

Okuldan eve dönerken kasabanın bilge kadını Zehra Hanımla karşılaşmış. Zehra Hanım, kasabadaki herkesin saygı duyduğu bir bilge kadınmış. Seyahat etmeyi, okumayı, araştırmayı çok severmiş. Kasaba halkı onu çok sever, ondan sık sık tavsiye almış. Zehra Hanım Mehmet'in kitabını görmüş ve dikkatini çekmiş.

Zehra Hanım: - Mehmet'e "ne okuyorsun bakalım?" diye sormuş.

Mehmet heyecanla: -Zamanın sırları diye bir kitap buldum. İçindekileri pek anlamadım. Zamanın neden bazen yavaş neden bazen bazen hızlı aktığını anlayamadım demiş. Zehra Hanım Mehmet'in sorusunu duyunca hafifçe gülmüş. "Zaman zaman çok derin bir konu. Onu anlamak kolay değil ama eğer istersen sana bu konuda yardımcı olabilirim" demiş. Mehmet heyecanla başını sallamış. Zamana anlamayı gerçekten çok istiyormuş. Zehra Hanım ile ertesi gün buluşmak üzere ayrılmışlar.

Zehra Hanım, Mehmet'i kasabanın hemen dışındaki ağaçlarla çevrili güzel bir tepeye götürmüş. Tepeden kasabanın ve nehrin müthiş manzarası gözüküyormuş. Zehra Hanım ve Mehmet manzarayı izlemeye başlamışlar. Zehra Hanım Mehmet'e nehri izlemesini söylemiş. Nehir tıpkı zaman gibi hızlıca akıyor ve durdurulamıyormuş. Mehmet artık zamanı elinde tutamayacağının farkına varmış.

ASEL BOZOĞLU 4-E

KAR SEVİNCİM

Kasım ayının ikinci haftasında ailem birlikte bir kar tatiline gitmeye karar verdik. Bazı geceler rüyamda İstanbul'a kar yağdığını görmüştüm. Babama İstanbul'a neden çok kar yağmadığını sormuştum. Babam da bana "çok eski yıllarda çok kar yağıyordu" demişti. Benim karı ne kadar çok sevdiğimi bildiği için sürpriz yapmak isteyen babam, bir pazar sabahı abilerimle birlikte Kartepe'ye gideceğimizi söylemişti. Sevinçten havalara uçmuştum.

Babam:

— Kar botlarınızı, kar eldivenlerinizi hazırlayın gidiyoruz dedi.

Hep birlikte arabayla yola çıktık. İki saat sonra Kartepe'ye yaklaştık. Her yer bembeyaz karlarla kaplıydı. Sevincim ve heyecanım bin kat daha artmıştı. Ağaçların dalları gelinlik giymiş gibi bembeyazdı. Elimde telefon bu güzelliklerin fotoğrafını çekmeye başladım. Benim sevincimi gördükçe ailem de çok mutlu olmuştu. Abimlerle birlikte kartopu savaşı yapmaya başladık. O kadar çok kar yağmıştı ki yürümekte zorlanıyordum. Babam beni kucaklayıp karın içine attı. Ayağa kalktığımda yerde vücudumun şekli oluşmuştu. Daha sonra kızakla tepeden kaymaya başladık. Büyük küçük demeden insanların kar eğlencesine şahit oldum. Karın eğlencesini doyasıya yaşıyorduk. Akşam olmuş gitme vakti gelmişti. Her güzel şeyin bir sonu vardı. Yaşadığım bu güzel günden bana kalan anılar ve çektiğim fotoğraflar oldu.

Selim Yiğit KUŞKAYA - 4/F

AÇ GÖZLÜ FARE

Günlerden bir gün fare Fındık ekmek kırıntısı yemekten sıkılmış ve farklı tatlar denemek için ormanda yemek aramaya çıkmış. Ormanda dolaşmaya başlayan Fındık aramış taramış ama istediği gibi bir yemek bulamamış. En sonunda bitkin ve üzgün bir şekilde bir taşa oturmuş. O sırada yakınlardan geçen ve Fındık'ı gören en yakın arkadaşı fare Ceviz yanına gelmiş ve ona ne olduğunu sormuş. Fındık ne olduğunu, neden üzgün ve bitkin olduğunu anlatmış.

Ceviz:

—Ormana çok yakın bir ev var orada çok güzel yemekler var. Oraya git belki bulursun istediğini demiş.

Fındık teşekkür etmiş ve arkadaşının tarif ettiği yöne doğru yoluna devam etmiş. O kadar çok yürümüş ki az kalsın bayılıyormuş. Yolun sonunda istediği gibi yiyeceklere kavuşacağını, bol bol yemek yiyeceğini düşünerek dayanmaya çalışmış. En sonunda ormanın bittiği yerde olan köydeki eve varmış. Evin camına zıpladığı an burnuna çok güzel bir koku gelmiş ve istediği şeyi bulmuş!

Fakat Fındık ev sahiplerinin fareler evlerine girmesin diye onlara tuzaklar kurduğunu bilmiyormuş. Fındık, camın aralığından içeri girmiş. Tam mutfak tezgahının üzerine inmişken üzerine doğru hızlıca gelen, kocaman dişleri olan iri bir kedi görmüş. Çarçabuk geldiği yöne doğru koşmaya başlamış. Evin kedisi onu yakalamadan kendini camdan dışarı atmış ve bir daha sahip olduklarından daha fazlasını istememeye karar vererek oradan uzaklaşmış. Aç gözlülük yapmayacağına dair kendine söz vermiş.

Elif Sarı TAŞ – 4/F

YAZ TATİLİ VE MACERA

Güneş ve kardeşi yaz tatilini heyecanla bekleyen iki kardeşti. Anne ve babaları karnelerini aldıktan hemen sonra tatile gideceklerini söylemişti. Dönem bitip karnelerini de alan kardeşler için o an nihayet gelmişti. Güneş ve ailesi okuldan döner dönmez hazırlıklarını yapıp yola çıkmışlardı. Güneş arabada yol boyunca camdan dışarıyı seyredip, tatillerinin nasıl geçeceğini hayal etmişti.

Tatillerini geçirecekleri yere gelen Güneş hiç vakit kaybetmeden havuza girmek için hazırlık yapmaya başlamıştı. Hem yüzecek hem de oradaki bütün tatil aktivitelerine katılacaktı. Hayal ettiği her şeyi yapıyor, tatilini güzel geçiriyordu ki; bir akşam üstü tesiste bulunan büyük bir su kaydıracağından kaymak istemişti. Annesi Güneş'in bu isteğini güvenli bulmadığı için kabul etmemişti. Güneş annesinin kararını kabul etmiş gibi görünmüş ancak isteginden vazgeçmemişti. Ailesine haber vermeden su kaydıracağından kaymaya gitmiş ve kaydırakta sıkışıp kalmıştı. Geç bir saat olduğu için etrafta kimseler de kalmadığından etrafta yardım edecek birini de göremiyordu. Güneş'in orada sıkıştığını bilmeyen ailesi de onu göremedikleri için tesis görevlileri ile Güneş'i arıyorlardı. Çok telaşlanmış ve korkmuşlardı. Güneş de ailesi gibi kokuyordu. Kendi kendine "beni bulamayacaklar, daha ne kadar burada kalacağım" diye düşünürken kaydırığa da bakmaya gelen ailesinin sesini duymuş ve "buradayım!" diye bağırmaya başlamıştı. Ailesi sesin geldiği yöne gidip nihayet Güneş'i bulmuştu. Ailesine sarılıp ağlayan Güneş, sakinleşince olayları anlatabilmişti. Ailesine haber vermeden gittiği su kaydırığında başına gelenler onun için bir ders olmuştu.

Elif Sare HACIHAN - 4/F

GERÇEK EĞLENCE

Hira tablet ve telefonla saatlerce oyun oynamayı seven, derslerini odaklanmakta zorluk çeken, ailesiyle iyi geçinemeyen bir kızdı. Annesi ve babası onu sürekli teknoloji kullanımı için uyarıyordu. Anne ve babasını dinlemiyordu.

Bir gün rehber öğretmen İsmail öğretmen derse girdi teknoloji bağımlılığının zararlarını anlatmaya başladı. Hira İsmail öğretmeni, o kadar dikkatle dinledi ki anlattıklarından çok etkilenmişti. Okul boyunca öğretmenin anlattıklarını düşündü.

Eve gelip tabletini görünce öğretmenin derste anlattığı bütün bilgiler aklından uçup gitmişti. Kapı çaldı, gelen kişi arkadaşı Sara'ydı. Saray Hira'yı dışarıya parkta oyun oynamaya çağırıyordu. Hira tabletini bırakmak istemiyordu. Tabletsiz oyun oynayabileceğini düşünmüyordu." Tablet mi? Sara mı?" diye sorular sorup durdu. En sonunda arkadaşı Sara ile parkta oyun oynamayı seçti. Sarayla beraber dışarıya oyun oynamaya çıktılar.

Dışarı çıkıp oyun oynadılar. Hira o kadar çok eğlendik ki eve dönmek istemiyordu. En sonunda akşam olup eve döndü. Annesine okulda olanları anlattı. Sarayla dışarıda oyun oynadığını, çok eğlendiğini, tabletinin aklına bile gelmediğini söyledi. Annesi bu duruma çok sevindi. Dışarıda ne kadar eğlendiğini fark etti. Oyun oynamak, koşmak, arkadaşlarıyla vakit geçirmek onu çok mutlu etmişti. Kendi kendisine bir söz verdi. Artık tabletine bağımlı olmak istemiyordu. Teknolojiyi sadece dersleri için kullanacak ve her gün dışarıda arkadaşlarıyla zaman geçirecekti. Eğer arkadaşlarıyla zaman geçilmezse annesi ya da babasıyla dışarıda yürüyüş yapacaktı. Hira aldığı karara sonuna kadar uydu.

Günler ve haftalar hızlı hızlı geçti. Hira'nın hem dersleri düzeldi hem de ailesiyle daha fazla vakit geçirmeye başladı. Arkadaşlarıyla da çok mutluydu. Artık ekran yerine gerçek hayatın tadını çıkarıyordu.

HİRA NAZ KAVAK 4-E

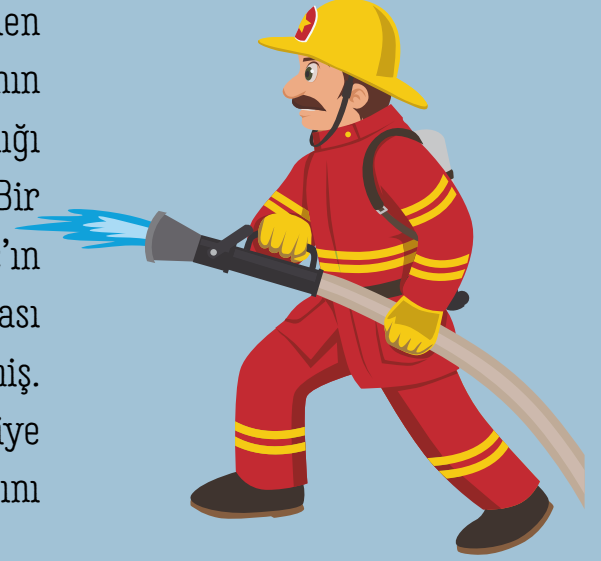

EV YANGINI

Bir varmış bir yokmuş. Bir aile varmış. Bu ailenin yaramaz mı yaramaz bir çocuğu varmış. Adı Alperenmiş. Her gittiği yerde yaramazlık yapar, şikâyet alırmış. Alperen bir gün arkadaşı Miraç ile bir yaramazlığa kalkışmış. Aslında kötü bir niyetleri yokmuş. Annesi Zeliha hanıma sürpriz yapıp öğle yemeğini kendileri hazırlamak istemişler. Mutfığa geçip yemek tarifi bulmaya çalışmışlar ama her ikisi de farklı yemekleri sevdikleri için ortak bir karara varamamışlar. Nihayetinde ikisi de kendi istedikleri yemek tarifini yapmaya karar vererek işe koyulmuşlar. Bir süre sonra yemekleri için aynı malzemeyi kullanmak zorunda kalmışlar. Yeterli olmayan malzemeyi yalnızca kendisi kullanmak isteyen Miraç ve Alperen aralarında tartışmaya devam ederken, Alperen farkında olmadan o sırada yanmakta olan ocağın hemen yanına kesme tahtasını bırakmış. İki arkadaş kavgalarına devam ederken kesme tahtası çoktan tutuşmuş.

Miraç yükselen ateşi görünce çığlık atmış, Alperen Miraç'ın çığlığını duyunca şaşkınlıkla ateşe doğru bakmıştı. Ateşi görünce bir anda paniğe kapılan Alperen de Miraç gibi korkarak çığlık atmaya başlamıştı. O sırada annesi Zeliha Hanım ve babası Faruk Bey işten çıkmış, eve varmışlardı. Dışarıdaki dumanı görünce hemen içeri giren Zeliha Hanım ve Faruk Bey yangının nerede olduğunu bilmediği için evin her yerini hızlıca gezmişler.

Mutfağa girdiğinde Alperen'i ağlarken görüp onu hemen dışarı çıkarıp, zaman kaybetmeden itfaiyeyi aramışlar. Annesi Alperen'e yangının nasıl çıktığını sorduğunda hıçkıra hıçkıra ağladığı için yangını nasıl çıktığını anlatamamış. Bir anlığına kendine gelen Alperen annesine Miraç'ın hala evde olduğunu söylemiş. Bunu duyan babası Miraç'ı içeriden çıkarmak için hızlıca eve girmiş. Babası Miraç'ı evde ararken o sırada itfaiye gelmiş ve itfaiyeciler hortumlarını alıp yangını söndürmek için eve girmişler.

Bu sırada Alperen ve annesi Zeliha Hanım büyük bir kaygı ve korku ile yaşananları izliyormuş. İtfaiyeciler yangını söndürmeye çalışırken Faruk Bey de kucağında Miraç ile evden dışarı çıkmış. Bunu gören Alperen ve annesi sevinçten havalara uçmuşlar. İtfaiyeciler yangını söndürmüşler ama ev kullanılamaz halde olduğu için Alperen ve ailesi yeni bir eve taşınmak zorunda kalmışlar. Bu da yaptıklarından pişmanlık duyan Alperen ve Miraç'a, bir ömür boyu unutamayacakları bir ders olmuş.

Hüseyin Berke BATUR - 4/F

SAKAR SİNCAP

Bir varmış bir yokmuş arkadaşları tarafından Sakar Sincap denilen bir sincap varmış. Sakar Sincap her şeyi devirip, kırdığı için ona Sakar Sincap derlermiş.

Sincap bir gün fındık aramaya çıkmış. Ağaçtan ağaca geçiyor kendine yiyecek bir şeyler arıyor, bir yandan da kendi kendine “Arkadaşlarım neden bana Sakar Sincap diyorlar? Evet sakar olduğumu biliyorum ama onların bunu söylemesi hoşuma gitmiyor.” diye söyleniyormuş. Arkadaşlarından biri bu söylediğine kulak misafiri olmuş ve gidip ormandaki diğer arkadaşlarına duyduklarını anlatmış. Hayvanlar “biz sincabı çok üzdük, onun gönlünü almamız gerekiyor” demişler ve sincaba bir sürpriz yapmak istemişler.

Sincabın o gün doğum günüymüş. Kendilerini affettirmek isteyen arkadaşları sincap için bir doğum günü kutlaması hazırlamak istemişler. Kutlama için sincabı bir yere çağırmışlar, Sincap geldiğinde gördükleri karşısında çok şaşırmış ve sevinmiş. Arkadaşları hem doğum gününü kutlamışlar hem de onu üzdükleri için çok özür dilemişler. Sincap da “Sizi affettim. Siz benim en iyi dostumsunuz. Sizi çok seviyorum” demiş. Bir kere daha arkadaşlığın değerini bilmek gerektiğini anlamışlar.

Miray KOÇ – 4/F

BİZ KARDEŞİZ

Biz kardeşiz,
Arkadaş gibiyiz,
Rüzgarlar esse,
Koparamaz kardeşliğimizi.

Kaybolsak ormanda,
Sessiz bir adada,
Bırakamayız birbirimizi,
Çünkü biz kardeşiz.

El ele tutuősak,
Kanat takıp uősak,
Bırakamayız birbirimizin elini,
Çünkü biz kardeşiz.

Ağladığımızda, korktuğumuzda,
Beraber ağlarız,
Beraber korkarız,
Çünkü biz kardeşiz.

Elif Mina KÖSE – 4/F

İYİLİK

Almila okula giderken ağaçta mahsur kalmış bir kedi gördü. Annesi ile kediye yardım etmeye karar verdiler ama kedi çok yüksekteydi. Bu yüzden ağaca çıkamazdılar. Almila annesine itfaiyeyi aramasını söyledi. Annesi 112 yi aradı durumu anlattı, adresi verdi ve telefonu kapattı. İtfaiye gelip kediye kurtardı. Almila okula geç kalmıştı ama kedi kurtulmuştu. Kedi için çok mutluydu. Annesi Almil'yı okula bıraktı.

Almila sınıfa girip neden geç kaldığını anlattı. Arkadaşları bu davranışından dolayı onu tebrik etti. Almila okulun en yardımsever öğrencilerinden biriydi. Teneffüslerde yarım ihtiyacı olanlara yardım ederdi. Almila teneffüste ayağı takılıp yere düştü. Kimse ona yardımcı olmadı. Almila çok üzüldü. Bu okulda hiç iyi çocuk kalmamış diye düşündü. O günden sonra insanlara yardımcı olmayı bıraktı.

Bir gün okulda merdivenlerden çıkarken bir kız  ğrenci düştü. Almıla bana kimse yardımcı olmadı bende yardım etmesem diye düşündü ama sonra dayanamayıp kız öğrenciye yardımcı oldu. Kız öğrenciye yardımcı olduğu için kendini çok iyi hissetti. Bu durumdan mutlu olmuşt . Onlar bana yardımcı olmasa bile ben herkese yardımcı olmalıyım, böylece çok mutlu bir kız olurum diye düşündü. Mutluluk içinde sınıfının yolunu tuttu.

ELİF RİMA KARAG L 4-E

ELMA ÇEKİRDEĞİ

Bir zamanlar 1500 nüfuslu güzel bir sahil kasabası varmış. Fakat bu kasabaya her yüz yılda bir denizden gelen bir canavar kasabaya ve insanlarına zarar veriyormuş. Bu durumu dikkate alanlar ve canavarın geleceğini hatırlayanlar yalnızca çocuklarmış. Umay da bu çocuklardan biriymiş. Yetişkinler hatırlamadığı için çocukları ciddiye almıyorlarmış. Umay bu duruma çok üzülüyor ve kasabalıların canavarın gelişini ciddiye almayışını “Neden kimse bu durumu ciddiye almıyor. Çok garip değil mi?” diye düşünüyormuş...

Babası Umay’ın bu durumuna çok üzülüp onu bu kaygılarından uzaklaştırmak için pikniğe götürmeye karar vermiş. “Kızım hadi gel pikniğe gidiyoruz” dediğinde Umay, “Bu anne babalar neden bu canavarı ciddiye almıyor. Sadece biz çocuklar bu konuyu düşünüp duruyoruz.” diye düşünerek babasıyla beraber pikniğe gitmiş. Piknikte oyun oynarken çalılıarın arkasına kaçan topunu almaya gittiğinde yüzyılda bir ortaya çıkan kitabı bulmuş. Merakla kitabın içine bakan Umay, kitapta canavarın nasıl yenileceğini öğrenince hemen bu durumu babasına anlatmaya gitmiş ancak babası ona yine inanmamış. Evlerine geri dönerken bir çığlık sesi duymuşlar.

Umay:

—Neden ılık sesleri geliyor, burada ne oluyor? diye sormuş.

Babası:

—Sıınaa! Sıınaa! diye bağırmış.

Umay:

—Yoksa! Hayırrrrrr! diyerek sıınaa doğru koşmaya başlamış.

Babası sıınaktakilere:

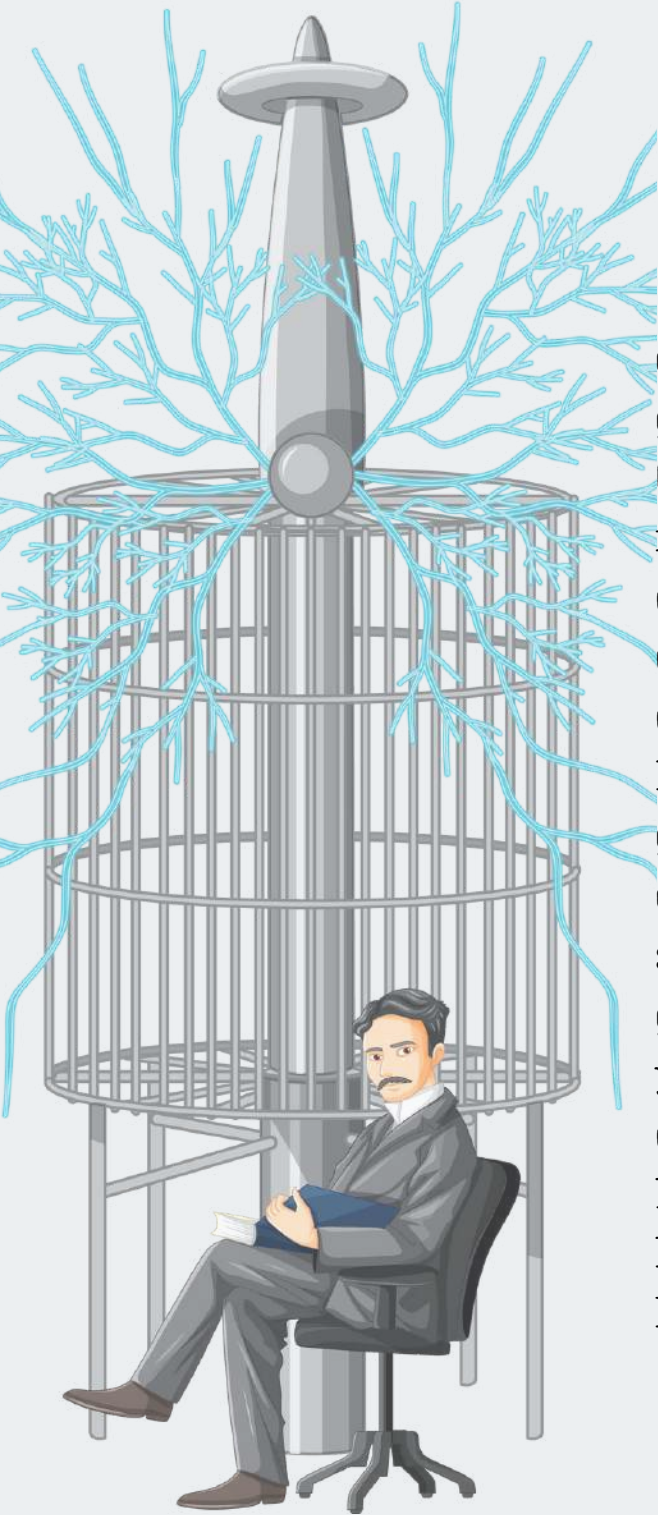
—Sakın ses çıkarmayın! demiş.

Geceyi sıınakta geçiren Umay ve kasabalılar, sabah uyandıklarında yiyecek bir şey bulamayınca Umay'ın babası dışarıya yiyecek aramaya çıkmış ama babası sadece ağaçtan elma toplayıp gelmiş. Bu duruma sadece Umay sevinmiş. Çünkü Umay, çalıların arkasında bulunduğu kitaptan elma çekirdeklerinin canavarı yok ettiğini öğrenmişti. Umay hemen elmalardan birini yemeye başlayıp içinden ona gerekli olan çekirdekleri çıkarmış. Annesi ve babasının şaşkın bakışları karşısında dışarıya koşmaya başlayan Umay, elinde tuttuğu çekirdekleri sıınağın dışında onu bekleyen canavarın üzerine atmış. Canavar yüz yıl sonra gelmek üzere eriyerek yok olmuş. Tüm kasaba halkı canavardan bir kez daha kurtulmuş. Babası ve kasaba halkı Umay'ı dinlemedikleri için ondan özür dilemişler. Onu artık kasabanın koruyucusu olarak seçmişler.

Muhammed Emir şEVĞİN - 4/F

TESLA'NIN BOBİNİ

Bir varmış bir yokmuş. Ali adında bir çocuk varmış. Günlerden bir gün Ali okul gezisiyle Dijital Deneyim Müzesi'ne gitmiş. Orada Tesla Bobinleri'ni görmüş. Büyük bir merakla Tesla Bobini'ne yaklaşmış ve bobine dokunmuş. Dokunduğu anda zaman bir anda durmuş ve kendini gelecekte bulmuş. Ali bu duruma çok şaşırılmış ve gözlerine inanamamış. Merak edip etrafı dolaşmaya ve sokakları gezmeye başlamış. Burası hiç tanımadığı bir evrenmiş. Burada uçan arabalar, insanların sırtlarında yapay kanatlar ve hiç görmediği giyilebilir dijital eşyalar görmüş. Ali, yanlışlıkla geleceğe gittiğini ve geri dönebilmek için tekrardan Tesla Bobini' bulması gerektiğini düşünmüş. Hatırladığı kadarıyla müzenin yerini bulmuş ama müze harabe bir şekilde duruyormuş.

Kapısında yaşlı bir adamın beklediğini görmüş.
Ali adamın yanına gitmiş.

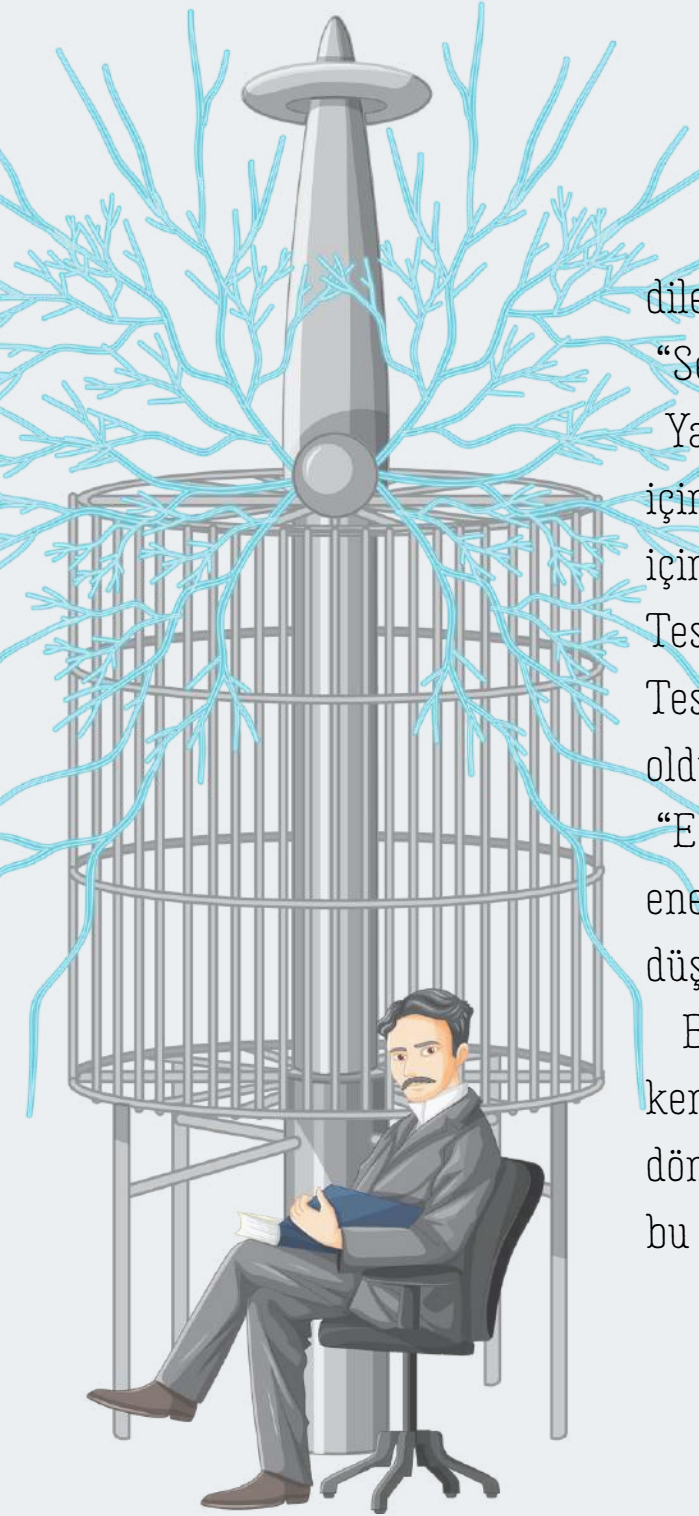
“Amca, ben Dijital Deneyim Müzesi’ne
arıyordum.”

Yaşlı adam, neden aradığını sormuş. Ali
yaşadıklarını tek tek anlatmış ve geri dönmek
istediğini söylemiş.

Yaşlı adam, “Tesla Bobini’ni hala bu binada ama
ona ulaşmak için benim kim olduğumu bilmen
gerekiyor.” demiş.

Ali, yaşlı adamı dikkatlice incelemeye başlamış.
Aklına Dijital Deneyim Müzesi’ni gezerken bu
adamın kocaman bir fotoğrafı olduğunu hatırlamış
ve fotoğrafın altında kimin isminin yazdığını
düşünmeye başlamış. Biraz düşündükten sonra
cevabı bulmuş.

Bulduğu cevabın gerçek olmasını dileyerek heyecanla söylemiş.

“Sen Nikola Tesla’sın!” demiş.

Yaşlı adam, Ali’yi doğru cevabı verdiği için tebrik edip onu evine geri dönmesi için Tesla Bobini’ne götürmüştü. Ali, Tesla’nın Bobini’ne dokunmadan önce Tesla’ya, yaşadıklarının nasıl mümkün olduğunu sormuş. Tesla:

“Eğer evrenin gizemi anlamak istiyorsan; enerji, frekans, titreşim yasalarıyla düşün.”

Bu sözün anlamını düşünürken Ali kendini müzede bulmuş. Geçmişe geri döndüğünde Tesla’nın Bobini’nin altında bu sözün yazılı olduğunu görmüş.

EYMEN ESEN 4-E

GELECEĞİN YAZARLARI

AHU CEREN YILDIRIM

ARDA KAYA

ASEL BOZOĞLU

ASYA HIRA

AYŞE MİNA YAŞAR

ÇINAR LAYIÇ

ECRİN ÇUKACI

ELİF BETÜL CAN

ELİF KUL

ELİF MİNA KÖSE

ELİF NUR ATABEY

ELİF RANA GÜLER

ELİF RİMA KARAGÖL

ELİF SARE HACİHAN

ELİF SARE TAŞ

ESLEM SAYGIN

ESLEM SENA GÜLER

EYMEN ESEN

EYMEN İNCİ

FEYZA HACİHAN

HİRA NAZ KAVAK

HÜSEYİN BERKE BATUR

İKRA SİPAHİOĞLU

MEVANUR ERDEM

MİRAÇ AKOĞLU

MİRAY KOÇ

MUHAMMED EMİR ŞEVGİN

SELİM YİĞİT KUŞKAYA

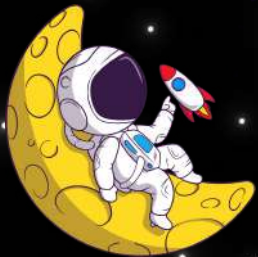
YAKUP EMİN ÖNAL

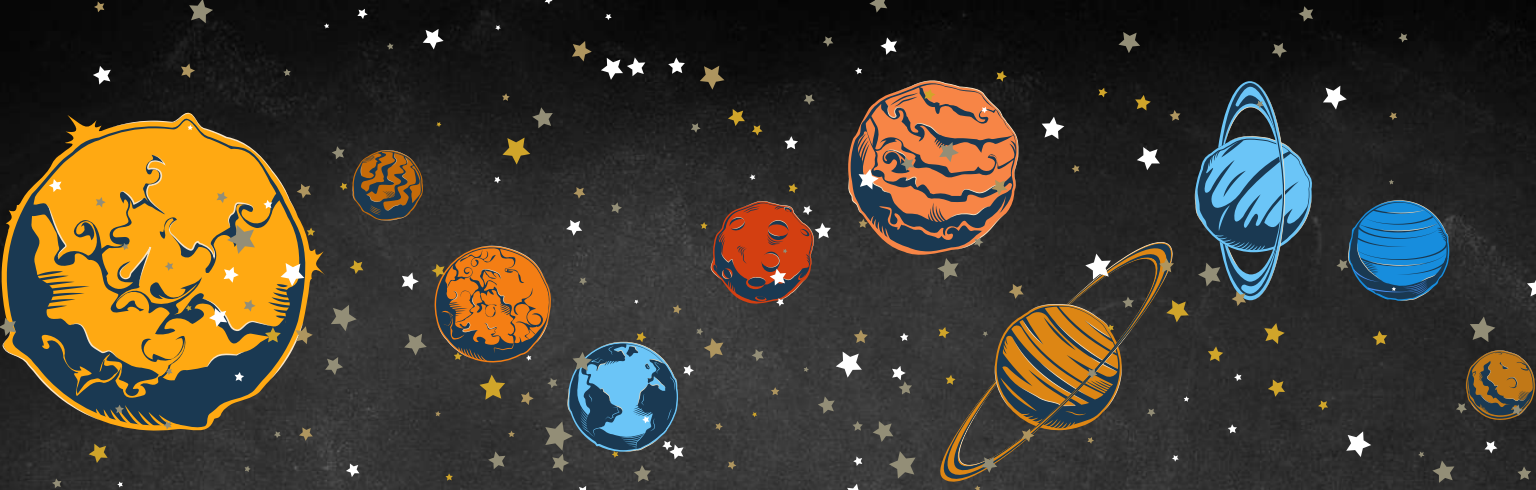
YAVUZ TÜRK BEN

YUSUF ALİ BÜYÜKERKEN

ZÜMRA ÇINAR

ZÜMRA NUR DOĞAN

“Geleceğin Yazarları Projesi” kapsamında
Aliyar İzzetbegoviç İlkokulu
3-İ, 4-E, 4-F sınıfı öğrencileri tarafından hazırlanan
Gökyüzüne Uzanan Heyecanlı Hikayeler sizleri bekliyor.

